

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 61

Ple del Parlament

Sessió 36, primera reunió, dimarts 23 de juliol de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	4
Interpel·lació al Govern sobre el curs escolar 2019-2020 300-00164/12	4
Interpel·lació al Govern sobre la feminització del Codi civil de Catalunya 300-00165/12	12
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques respecte als aliments malsans 300-00166/12	18
Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral en el sector públic 300-00167/12	25
Interpel·lació al Govern sobre la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals 300-00169/12	33
Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic de polítiques de dones 300-00168/12	36
Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i pressupostària 300-00170/12	41
Interpel·lació al Govern sobre la lleialtat institucional a la democràcia i a l'estat de dret 300-00171/12	49

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 36.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Educació, de Salut, de Justícia i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).

2. Interpel·lació al Govern sobre el curs escolar 2019-2020 (tram. 300-00164/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre la feminització del Codi civil de Catalunya (tram. 300-00165/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques respecte als aliments malsans (tram. 300-00166/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral en el sector públic (tram. 300-00167/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals (tram. 300-00169/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic de polítiques de dones (tram. 300-00168/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i pressupostària (tram. 300-00170/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la lleialtat institucional a la democràcia i a l'estat de dret (tram. 300-00171/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

10. Preguntes amb resposta oral.

11. Debat general sobre les propostes per a la Catalunya real (tram. 255-00007/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació (text presentat: BOPC 365, 22).

12. Declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement i garantiment dels drets de les dones (tram. 401-00015/12). Tots els grups i subgrups parlamentaris. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació amb relació a la gestió del territori (tram. 302-00129/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

14. Decret llei 12/2019, del 9 de juliol, de mesures urgents en matèria tributària i de lluita contra el frau fiscal (tram. 203-00020/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 391, 7).

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la Catalunya rural (tram. 302-00134/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 302-00130/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les instal·lacions i els accessos als ports (tram. 302-00131/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prohibició de les operacions de rescat a la Mediterrània (tram. 302-00133/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els problemes de mobilitat (tram. 302-00135/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels menors no acompanyats (tram. 302-00132/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les delegacions exteriors (tram. 302-00136/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

El president

Bona tarda, diputats, diputades... Comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà, dimecres, a les deu del matí.

Abans de seguir, em plau donar la benvinguda als nous diputats, en aquest cas al senyor Manuel Losada, del Grup Parlamentari de Ciutadans –benvingut– i al senyor Alfons Montserrat, del Grup Parlamentari Republicà –també benvingut, diputat.

I els faig avinent també que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, el diputat Ferran Pedret, amb motiu de baixa de paternitat, de permís de paternitat, ha delegat el seu vot a la diputada Eva Granados, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i, així mateix, la diputada Anna Caula ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària en el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà. Recordo també que el diputat Raül Romeva ha designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses a les comissions.

D'acord amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que la composició actual de la Comissió de Cultura, la d'Afers Institucionals i la del Síndic de Greuges està inclosa en el dossier del Ple, els prego que se me n'eximeixi de la lectura. Sí? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, donem per complert allò que estipula l'article 49.2 del Reglament.

Interpellació al Govern sobre el curs escolar 2019-2020

300-00164/12

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 2, que és la interpellació al Govern sobre el curs escolar 2019-2020; interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Esther Niubó. Quan vulgui.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, president. Conseller, bona tarda, consellera també, bona tarda a tothom. Aquest és el darrer Ple del període de sessions, estem a punt de marxar de vacances, i també hi ha molts docents que fa setmanes que estan preparant ja a les diferents escoles i instituts el proper curs. I ens semblava que era un bon moment, que és lluny de la pressió del compte enrere que suposa el mes de setembre pel mateix departament, també pels claustres, per posar-ho tot a punt per a l'inici, per repassar una mica l'estat de l'educació pública i debatre sobre com es presenta aquest proper curs.

I voldria començar, doncs, fent algunes reflexions prèvies, que em sembla que són evidents, però no per això..., em sembla molt important repetir-les, no? Catalunya pateix un infrafinançament de l'educació pública, cosa que ens condiciona, i molt, com a país. I la inversió pública que el Govern de la Generalitat destina a educació és de les més baixes d'Europa. Saben que està a l'ordre del 2,8 per cent; estem lluny, per tant, de la inversió que preveia la mateixa Llei d'educació de Catalunya per al 2017, que va ser fixada en un 6 per cent. I, quan un ho compara amb altres comunitats autònomes, doncs es veu com els governs de la Generalitat de Catalunya des de 2010

han sacrificat en educació molt més que altres territoris de l'Estat. I, per tant, no només som dels territoris on més s'ha retallat en educació, sinó que encara no hem aconseguit revertir moltes d'aquestes retallades.

I això, doncs, acaba consolidant una dècada d'involució en la despesa educativa i, per tant, en lloc d'apropar-nos a la mitjana europea, ens ha fet allunyar encara més de la mitjana europea. I tant és així que, mentre la inversió pública en educació disminuïa a partir del 2010 en gairebé un 20 per cent, la despesa de les famílies en educació augmentava en més d'un 27 per cent. I potser això expliqui que Catalunya sigui una de les comunitats autònomes on el nivell de renda familiar més acaba condicionant el rendiment de l'alumnat, un indicador que posa de manifest aquesta manca d'equitat del sistema educatiu.

I ahir mateix –com que sabem que tenim paral·lelament un discurs d'investidura al Congrés dels Diputats– Pedro Sánchez, doncs, apuntava la necessitat de fer un pas endavant com a país i fer una aposta decidida pel coneixement i per l'educació. Ell parlava de la voluntat de convertir Espanya en el primer país europeu en reconèixer el dret a l'educació al llarg de tota la vida, que és un dels ODS de Nacions Unides en l'Agenda 2030, i en concret ell va parlar de la necessitat de blindar l'educació pública, amb un acord per destinar-hi com a mínim un 5 per cent del PIB (*remor de veus*), I això sense condicionar-ho ni a la conjuntura econòmica...

El president

Silenci...

Esther Niubó Cidoncha

...–gràcies, president– ni al color polític del partit o dels partits en el Govern.

Una voluntat que es correspon..., quan sovint expressem el que pensem de la Unió Europea, no?: acceptem que Brussel·les ens condicioni, per exemple, el límit del dèficit públic com a màxim en un 3 per cent, i a vegades diem que esperaríem que la Unió Europea, doncs, marqués als diferents estats membres uns mínims d'inversió en capítols que són prioritaris des del punt de vista social, com seria l'educació, per exemple, al 6 per cent. Perquè, si volem afrontar els principals reptes que tenim com a país –generar oportunitats educatives en igualtat d'oportunitats–, necessitem aquest 6 per cent en educació. I, si ho creuen però ens sembla que no és possible en el curt termini, almenys esperem gestos o decisions valentes per encaminar-nos cap a aquesta xifra en un termini raonable. I això, doncs, implica parlar de fiscalitat progressiva o de fórmules justes per, segurament, recaptar més.

Doncs bé, aquí a Catalunya estem com estem, i des del meu grup som incapaços de veure cap perspectiva de millora en el curt i mitjà termini, si no passa per un canvi de govern. No es van presentar pressupostos per a aquest 2019; veurem si a la tardor, doncs, tenim una proposta que arribi al Parlament o no. Però el que està clar és que Catalunya ja no pot suportar més la inacció d'aquest Govern. El sector de l'educació és un sector rellevant, que també està notant els efectes d'aquesta impotència del Govern per avançar.

I, per tant, entenem que ja no es poden seguir justificant els incompliments d'aquest Parlament, els incompliments de la llei, o fins i tot decrets aprovats pel mateix Govern, amb la cantarella de «no tenim disponibilitat pressupostària». És que la mateixa inoperància del Govern fa que tornem a haver de denunciar situacions que fa anys que s'haurien d'haver resolt.

Perquè, parlant d'inacció, doncs, tenim que el proper curs tornarà a començar i serà de fet el setè curs consecutiu que comenci sense que el Govern hagi recuperat la corresponsabilitat en el finançament de les escoles bressol.

Sabem que l'etapa educativa zero-tres, doncs, és competència exclusiva de la Generalitat. Sabem que, en un exercici de corresponsabilitat, en el seu dia es va pactar i es va acordar que el cost total de la plaça la pagaria un terç la Generalitat, un terç els ajuntaments i un terç les famílies, però des del 2012 seguim amb un govern que

ha abandonat la seva responsabilitat, i avui dia famílies i ajuntaments acaben costejant més del 80 per cent del cost de la plaça. I això té uns efectes. I és veritat que les diputacions fins a dia d'avui ja havien assumit una part d'aquest finançament sense que els correspongués, però en un import inferior i generant, a més a més, desigualtats territorials. Però, per tant, no és menys cert que el Govern, amb la seva inacció i abandonament de les llars d'infants, ha acabat reduint les possibilitats de molts infants d'accedir a una educació decisiva en aquesta etapa.

Vostè, conseller, sap perfectament que hi ha sentències d'obligat compliment, que ara sí que són fermes, que obliguen el seu Govern a retornar el deute pendent a una trentena d'ajuntaments catalans que van recórrer a la justícia. Vostè mateix, en aquest hemicicle, contestant-me una pregunta parlamentària a mi mateixa, es va comprometre a recuperar la corresponsabilitat en el finançament del zero-tres i a retornar el deute pendent dels ajuntaments, no només els que havien recorregut a la justícia; vostè parlava de tots. I per tant li demanaria què em pot dir d'això. Perquè, clar, la xifra dels 20 milions d'euros, que és aquella que en el debat de pressupostos, que no es van aprovar ni es van presentar, però en tot cas van fer un debat..., era del tot insuficient; és que no permetia ni recuperar un terç del terç que li toca a la Generalitat de Catalunya, i, evidentment, menys pagar el deute pendent, que, només si complíssim amb les sentències d'avui, ja ascendeix a més de 20 milions d'euros. Per tant, doncs ens sembla un incompliment important el tema del zero-tres, i seguim com estàvem exactament fa set anys.

I, seguint en aquest capítol d'incompliments, tampoc s'ha desplegat el decret més conegut com «el decret d'escola inclusiva» –en parlàvem fa unes setmanes en aquest mateix hemicicle. I, per tant, és cert que cal incorporar canvis en l'actual normativa per garantir un sistema inclusiu en la seva totalitat: vol dir zero-tres, vol dir també temps educatiu no lectiu; però urgeix com a mínim, i està pendent, el complet desplegament de l'actual decret. I, per tant, voldríem que el proper curs comencés amb un enfocament inclusiu, que superi les mancances en l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials que avui encara existeixen. Això vol dir més personal de suport docent i no docent, vol dir ràtios inferiors per als EAPs, que estan saturats, i, per tant, estarem vigilant que això sigui així, però no només això, sinó que el que volem és que no hi hagi més retallades en inclusiva, com sí que van haver-n'hi fa un any.

Pel que fa a la formació professional, ja li vam dir en el seu dia, doncs, que ens preocupava molt com s'havia gestionat la resolució de la FP dual, que inicialment estava prevista per a aquest proper curs, per sobretot la manca de concertació social i política d'una reforma curricular important, i també estratègica, del país, perquè ens preocupava la proposta que hi havia al darrere: el que representava un buidat de contingut del currículum, matèries retallades d'hora, precarització de la figura de l'aprenent i, sobretot, una apujada lectiva excessiva en el primer curs, que acabava suposant, doncs, una barrera molt important, que podia precisament generar més abandonament, no? Tenim l'abandonament al 40 per cent en cicles de grau mitjà, i precisament em sembla que és un dels reptes principals que hem de combatre.

Doncs, com em sembla que la formació professional és fonamental per revertir aquest alt percentatge de persones amb baixa qualificació, millorar precisament les taxes d'inserció laboral i atendre necessitats de qualificació en moments de canvis molt importants i que impacten en les vides laborals i professionals, sí que voldríem saber com avancen aquestes negociacions amb el sector, no?, amb sindicats, amb patronals, sobre aquest nou model de formació professional i, per tant, saber quins canvis incorporaran en el proper curs, si és que n'hi haurà algun, a nivell organitzatiu o de contingut curricular, i també a quina direcció apunten. Vostès apunten a un model de formació professional dual o de formació en alternança amb més hores de pràctiques? Perquè són models diferents. I també li volia preguntar si estan ja en disposició de garantir la gratuïtat de l'oferta pública d'FP o quan veurem l'agència que estava prevista per al 2016.

I, entrant ja en la programació de l'oferta educativa, sí que em sembla constatar que segueix la davallada de grups de P3 i de l'etapa d'educació primària, suposo que en gran part propiciada per aquesta davallada demogràfica entre la població infantil, i en canvi segueix l'increment de grups de secundària. I ens preguntem si no es planegen, com tantes vegades s'ha debatut en aquest Parlament, una disminució de ràtios –avui estan a 25 a primària i infantil, a 30 a l'ESO i a 22 i 27 quan parlem de centres d'alta complexitat–, si aprofitant aquest context demogràfic podríem millorar l'atenció educativa i mantenir també els professionals en el sistema, precisament reduint aquestes ràtios. Em sembla que és una mesura que seria interessant contemplar; que es fes de manera consensuada amb els municipis, per exemple, com es va fer fa un parell d'anys, i que, a més a més, tindria el suport de la comunitat educativa en el seu conjunt.

I hem de lamentar que en determinats municipis hem tornat a viure aquest any, en el procés de preinscripció, doncs, moltes protestes d'ajuntaments, de comunitat educativa, per tancaments que s'han anunciat de manera unilateral. Si bé en el procés de preinscripció s'havien previst grups i línies i hi havia hagut demanda d'alumnat, a l'hora de la veritat s'ha anunciat que aquests es tancaven. Per exemple, podria parlar de la reducció d'una línia de batxillerat a l'institut La Ferreria, de Montcada i Reixac, un centre que l'any passat ja va perdre un cicle formatiu i que aquest any, doncs, en vista de les preinscripcions, deixarà sense plaça cent quaranta alumnes que s'havien inscrit per al proper curs. Per tant, em sembla molt important que ho planifiquin conjuntament amb els ajuntaments, amb diàleg i, per tant, parlant i també escoltant.

I també seguim de prop, doncs, l'aplicació del nou Decret sobre integració de centres, que permetrà al Govern assumir el canvi de titularitat de molts centres concertats, per exemple, que podran passar a públics, per donar precisament resposta a la falta de places públiques de proximitat de determinats barris, per exemple, de Barcelona, que tenen problemes de sòl i que acaben generant bolets, increments de ràtios i una escolarització no del tot equilibrada. Aquí li volia preguntar, conseller, quants centres –perquè ja ho deu saber– passaran a engruixir l'oferta pública que existeix en aquests moments i quina solució s'ha trobat per al professorat.

I en termes de secundària sí que ens preocupa que normalment, cada any, constatem una fuga d'alumnat que ha fet l'escolarització a primària en centres de titularitat pública i que, en canvi, en el seu pas a la secundària, doncs, passen a centres concertats; una xifra del 17 per cent, segons el que tenim. I per tant li volíem demanar quina és la xifra enguany, amb les dades que vostè ja té, perquè em sembla que posa de manifest la insatisfacció o molts dubtes que existeixen entre moltes famílies a l'hora de fer aquest canvi: normalment instituts molt massificats, massa grans per a nens i nenes encara massa petits, o el trencament que suposa respecte a l'etapa d'educació primària, malgrat els esforços que fan de coordinació als centres, i també el professorat.

I això ho enllaço amb la importància dels instituts escola. Sap que..., en fi, aquests poden desenvolupar aquesta continuïtat pedagògica. I reconeixem l'esforç que ha fet el departament precisament per tenir en funcionament cinquanta-tres centres, com tindrem el curs que ve, tot i que sovint pensem que s'ha fet més com a resposta a la manca de places a secundària que per a la defensa real d'un model. Però, en qual-sevol cas, benvinguts siguin. Saben perfectament que la demanda d'aquests centres per part de la comunitat educativa, doncs, és creixent i que potenciar aquest model suposa una aposta clara per l'educació pública en la secundària. I en aquest sentit, doncs, recolzem aquesta direcció.

I en aquest capítol de secundària també li volia preguntar per l'evolució de l'oferta de l'educació postobligatòria, sobretot quin percentatge del creixement de grups de secundària, i sobretot de secundària postobligatòria, obeeix a oferta concertada o subvencionada, i especialment en els cicles formatius de grau superior. Em sembla que aquí està havent-hi, doncs, un increment important de grups als centres concer-

tats, i volíem demanar-li com pensa garantir d'aquesta manera la gratuïtat d'aquests estudis.

I en tot cas ho deixem aquí, i deixarem la resta de qüestions per al segon torn.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, diputada Niubó, ha tret un munt de temes, jo intentaré respondre'ls tots i cadascun d'ells. Primer, estic d'acord amb vostè: hi ha un infrafinançament de l'educació al nostre país, producte de l'infrafinançament de la Generalitat, evidentment, i, a la vegada, producte també de la pròrroga continuada de pressupostos del 2017 cap aquí.

Vostè, crec, com fan molts grups..., indicadors sobre l'estat del nostre sistema educatiu, com que hi ha un munt d'indicadors i hi ha un munt de lectures possibles dels indicadors, se m'acudia que no aniria malament que quedéssim un dia amb tots els grups parlamentaris i poséssim els indicadors damunt a taula. El *ministerio* acaba de publicar dos volums immensos plens d'indicadors, a la lectura dels quals el resultat del sistema educatiu a Catalunya, dins de l'Estat, és excel·lent. I no coincideix amb alguns dels indicadors que vostès fan servir de vegades. Per tant, jo estic a disposició de tots vostès a donar-los els indicadors del *ministerio*, perquè en l'actual estat, encara de l'Estat, ens sembla que són prou vàlids.

Pel que fa als pressupostos, és evident, és a dir, treballar amb els pressupostos del 2017 quan, per exemple, tenim tres mil professors més que al 2017 i aquest setembre tindrem set-cents professors més, és molt difícil –és molt difícil. Perquè tindrem, aquest setembre, 3.700 nòmines més que al 2017 i tenim els mateixos pressupostos.

Per tant, és evident que cal tenir pressupostos nous el 2020. És evident que aquests pressupostos nous del 2020 han d'incloure aquests 3.700 professors més, però han d'incloure moltes més coses. I estem treballant-hi i estem a disposició del seu grup parlamentari per pactar-los. Ja li ho vaig dir mesos enrere, continuo dient-li-ho, del seu i de qualsevol grup parlamentari que es preocupi pel futur de l'educació.

Pel que fa al zero-tres, sentències fermes –fermes– només en tenim dues, però és igual, les altres aniran venint. Amb els dos ajuntaments que tenim sentències fermes estem parlant i estem arribant a acords, amb la resta, parlarem i arribarem a acords. Estem parlant amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis –que hi hem parat de parlar però hi vam parlar la setmana passada, hi vam parlar la setmana passada; hi hem parat de parlar no només per les vacances sinó perquè hi haurà canvis de representació a l'Associació i la Federació. I estem reprenent converses amb les diputacions, perquè tres han canviat de color en la presidència; tres han canviat de l'equip de govern i un, que no ha canviat l'equip de govern sí que ha canviat la presidència personalment i té un diputat encarregat en educació que fins ara no hi havia. Per tant, hi hem de començar a parlar.

Espero –espero– que per responsabilitat institucional totes les diputacions –totes–, inclosa la més gran, mantinguin el compromís de paraula que si el Govern no tenia pressupostos al llarg del 2019, les diputacions no abandonarien l'acompanyament que havien fet fins al moment als ajuntaments. Espero que aquest compromís es mantingui perquè, si no, seria, com ja he parlat amb l'Associació i la Federació, seria un drama per als ajuntaments –per als ajuntaments seria un drama.

Pel que fa a l'escola inclusiva, nosaltres, amb la pròrroga pressupostària, sí que hem previst dotar de més places l'escola inclusiva el curs vinent. Ho hem previst però evidentment què són cent vint-i-cinc places que hi haurà el curs que ve per atendre l'escola inclusiva més que enguany, molt poques, però estem amb pròrroga

pressupostària i amb capítol 1 prorrogat. Per tant, deixant de fer altres coses que fa el departament aconseguirem aquestes cent vint-i-cinc places d'escola inclusiva, que és un reforç per a l'escola inclusiva que són insuficients per a l'escola inclusiva.

Pel que fa a la formació professional, li puc dir que ja hi ha un acord entre els agents socials i econòmics i el Departament d'Educació i el Departament de Treball. Acord sobre el model de la formació professional i el model de la formació professional dual que s'aprovarà el proper 31 d'agost en una reunió al consell rector. Però els documents ja estan treballats i ja estan acordats.

De manera paral·lela a aquesta concertació necessària, estem treballant amb les meses sindicals, les taules sindicals sectorials per com s'aplicarà aquest model d'FP en aspectes d'horaris i organització, i estem treballant amb les juntes de directors de com s'aplicarà aquesta organització en els aspectes curriculars. Però el primer pas, que és el necessari, que és el de concertació amb els agents socials i econòmics dir que es concretarà el dia 31 d'agost.

Les ràtios, tenim en aquests moments en matriculació, amb les dades de matriculació que el 96,5 per cent dels grups de P3 són de vint-i-cinc o menys i que el 95,7 per cent de grups de primer d'ESO són de trenta o menys, eh? Per tant, el gran gruix de grups –97 per cent, 96 per cent– es troba en els límits de la ràtio amb les dades actuals de matriculació.

Pensi que les dades actuals de matriculació encara no són les definitives perquè ni tots els alumnes matriculats aniran al centre que s'ha matriculat al setembre. I en municipis de l'àrea metropolitana, en un municipi en concret, des de la matriculació fins avui tenim quatre-centes peticions més de matriculació que seria allò que s'anomena matrícula viva, que ja són quatre-centes.

Per tant, al setembre sabrem realment quants alumnes tenim a les aules i, per tant, també sabrem finalment quants grups tenim, sabrem quants grups tenim. Tindrem uns cinc-cents professors contractats, a banda dels de l'escola inclusiva, per atendre aquests augments de grups, fonamentalment, com vostè ha dit, a secundària. La planificació s'ha fet conjuntament amb els ajuntaments en la majoria de casos. Primer, quan els ajuntaments han volgut; en segon, perquè hi havia eleccions municipals que, en algun cas, han estat complexes i complicades, però s'ha fet en la majoria de casos. I en la majoria de casos que hi han hagut queixes s'han resolt; per exemple, una pregunta parlamentària que vostè ha entrat fa molt poc –o que a mi m'ha arribat fa molt poc per respondre– sobre Reus s'ha resolt amb un acord complet en la quota educativa.

A la vegada, pel que fa al canvi de titularitat, en els quinze dies que hi ha hagut entre la ratificació per aquest Ple del Parlament del decret llei de canvi de titularitat i a dia d'avui, en els quinze dies hàbils, hem rebut dotze peticions escrites formals i raonades tal i com el decret llei demana, que fan referència a vint centres, perquè alguna petició és d'alguna titularitat que té més d'un centre. Tenim, per tant, en aquest moment, la petició ja formal, clara, de vint centres, tenim trucades, converses d'altres que s'han interessat, perquè ja et dic, ja existeixen, tenim, em sembla que aquest dijous, una reunió amb els sindicats de l'escola concertada, de l'escola privada i concertada per començar a parlar dels processos de subrogació del personal d'aquests centres, no és el mateix els casos dels centres municipals perquè les condicions són diferents i haurem de treballar centre per centre amb el comitè d'empresa de cada ajuntament, però això està en aquest camí. I, pel que fa als instituts escola –com vostè ha dit–, les xifres que ha dit vostè són correctes.

En tot cas –li he de dir– és un model en el qual creiem, és un model que vam crear nosaltres fa anys, que hem recuperat nosaltres ara, és un model en què creiem, no és un model que puguem universalitzar, perquè partim ja, per exemple, d'uns edificis, d'uns centres, d'unes tradicions, però és un model que ens serveix per a moltes coses, que ens és útil per a moltes coses i no només per a l'escolarització de secundària, ens és útil per a moltes coses i, a més a més, en cada cas ens és molt útil per a

una cosa sovint molt singular i molt concreta. En tot cas, en continuarem parlant en la segona tanda.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, és el torn de nou de la diputada. Quan vulgui.

Esther Niubó Cidoncha

Be, gràcies, conseller. Per començar pel zero-tres, clar, vostè exigia aquest compromís a les diputacions i em sembla que, segurament, com totes les institucions, i més si hi som nosaltres, segur que estaran a l'alçada, però és clar, vostè no ha dit cap compromís, no ha fet cap compromís de quin calendari de retorn planteja del deute, vostè ha dit que està parlant amb molts ajuntaments, sobretot amb aquells que ja tenen una sentència ferma i que estan arribant a acords, està molt bé, veurem, no? Quan altres sentències siguin fermes aviat, doncs, si aquest diàleg es pot produir, però, en tot cas, pel que fa a la recuperació d'aquesta corresponsabilitat, vostè no ha marcat cap calendari. Quan debatíem sobre aquells pressupostos que no es van fer i aquella xifra dels 20 milions d'euros que ens semblaven, com he dit del tot ridícula perquè era clarament insuficient no només per al retorn del deute, sinó per recuperar aquest terç del terç de la corresponsabilitat, és clar, a mi m'agradaria veure que si vostès, a la tardor, que van presentar una proposta de pressupost, que realment, en fi, que sigui una xifra molt més adient i molt més suficient amb relació a les necessitats que hi ha.

Pel que fa a la formació professional, doncs em sembla..., celebrem que hi hagi aquesta proposta d'acord sobre el model d'FP, concertada sobretot amb el sector de manera social; el 31 d'agost ho veurem. No ha donat data per a l'agència, vull dir que això, com dic, era una agència que estava prevista el 2016, a començament d'aquest curs polític, o, en tot cas, al setembre de l'any passat vam arribar a un acord perquè al maig d'aquest any la tinguéssim, seguim sense tenir-la, em sembla important també que en el marc del desplegament de la llei de formació professional també es facin més avenços dels que hem vist fins ara.

I sobre el tema de les ràtios, és veritat que estan al 25 i 30, però clar, hem de calcular també la matrícula viva, i sap que molts centres, a meitat de curs, acaben bastant per sobre d'aquestes ràtios que estan establertes. Però per continuar una mica amb el debat, sí que volia fer saber –vostè sap que s'ha presentat una proposta d'horaris escolars per part de la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica i la Fundació Jaume Bofill–, i li volia demanar quin és el capteniment del departament sobre aquesta proposta, perquè ens agradaria veure quina proposta té, si és que en té cap, per revertir la jornada compactada, n'hem parlat sovint als instituts, per recuperar també el servei de menjador a la secundària, que són qüestions molt importants, que són també objecte del pacte sobre la reforma horària i que tenen una incidència important en àmbit en el tema de la segregació. Sabem que per a molts nens i nenes el pas de la primària a la secundària suposa no només perdre aquest servei de menjador, sinó suposa també perdre l'ajut vinculat a aquest servei i, per tant, volia demanar-li si tenen alguna prova pilot, com havia semblat que la tenia, si se centra en els instituts escola i, bé, en tot cas, si la pot explicar i si tenen previsió de quant anys durà aquest projecte pilot, per saber si tenen previst ampliar-lo a altres instituts que no siguin institut escola, de cara al proper curs, perquè ens preocupa que això creï més diferències entre els institut escola, que és un fantàstic model, i la resta d'instituts.

Pel que fa al professorat, sí que insistíem en la necessitat de més oferta pública de formació permanent, tant presencial com no presencial, perquè ens sembla que és la principal eina que podem donar avui en dia als mestres, als professors, als docents, i segurament la formació no ha de ser tant a criteri propi, del propi docent, sinó que ha d'estar molt més subjecta a les necessitats del projecte educatiu del centre o, en tot cas, de l'entorn en què està; per tant, cal enfortir i millorar aquesta oferta. I, per altra banda, lamentar que el proper curs, doncs, tornarà a començar sense revertir

les condicions del professorat anteriors a les retallades i que no es farà efectiva la reducció de les dues hores lectives per al professorat major de cinquanta-cinc anys, tal com havia acordat el Govern amb els sindicats el 2017.

I, pel que fa al pacte contra la segregació, sí que vam valorar positivament que en el procés de preinscripció aquest any se suprimissin els punts extra per a l'alumnat que tenia familiars que havien estat exalumnes d'un centre, perquè ens semblava un element reproductor de desigualtats, o a nens i nenes amb problemes d'intolerància al gluten. Enteníem que el fet de patir aquesta malaltia no suposa haver de tenir més punts, però sí que calia fer els esforços perquè tots els menjadors fossin lliures de gluten, fossin segurs per a aquest alumnat. Fa dos anys de la primera resolució sobre aquesta qüestió, i volia demanar com tenim aquesta qüestió, conseller, si poden garantir la seguretat alimentària dels infants celíacs a tots els centres educatius. Li ho demanem perquè l'Associació de Celíacs de Catalunya està preocupada i segurament amb raó. Si en base a les dades de matriculació poden extreure alguna conclusió pel que fa a la lluita de la segregació, sobretot en l'equilibri pública/concertada, o què s'està fent, per exemple, per reforçar les plantilles en els centres de màxima complexitat, que ens sembla un element important.

I sobre la creació no n'ha parlat encara, però en el tema de la creació de nous centres, s'han anunciat vint-i-set nous centres escolars. Sí que molt sovint, doncs, ha passat que molts d'aquests centres tiren endavant aquesta construcció, però es farà perquè els mateixos ajuntaments han pagat en molts casos projectes d'execució. I, per tant, insistir en la necessitat de treballar colze a colze amb els municipis però assumint cadascú la seva responsabilitat.

I, per tant, de cara al proper curs sí que li demanem que plantegin un increment significatiu de la inversió en Educació que permeti començar a revertir les retallades i que com a mínim no n'apliqui de noves, que abandonin els incompliments, que assumeixin els reptes que aquesta cambra li ha marcat i que com a societat li marquem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i això vol dir zero-tres, vol dir recursos i determinació...

El president

Diputada...

Esther Niubó Cidoncha

...per combatre –acabo– la segregació i que col·labori, com deia, amb els ajuntaments planificant conjuntament. I, en tot això, li desitgem bona sort.

El president

Gràcies, diputada. (*Aplaudiments.*) És, de nou, el torn del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aniré de pressa, perquè..., sempre li he comentat, senyora diputada, que és molt més curt fer una pregunta que el que tardes en respondre, i, per tant, totes les seves qüestions em temo que no li podré respondre de manera adequada i, per tant, intentaré respondre-li aquelles que semblen més importants i, en tot cas, estic a la seva disposició per ampliar després, en els passadissos, la resta.

El Govern manté la voluntat de retornar la corresponsabilitat en el finançament de les places de llars d'infants a partir dels nous pressupostos –la manté. En quina xifra? La més gran possible que sorgeixi del finançament de la Generalitat i dels acords amb els grups parlamentaris que hauran de donar suport a aquests pressupostos.

Els acords amb els ajuntaments? Els estem tenint cada vegada..., els estem tenint –i vostè en coneix algun. I els estem tenint, diguem-ne, a més a més, amb tota lleialtat i sense cap problema.

L'FP dual: estan a la taula del Consell Rector els estatuts de l'agència, i estan debatent-se a la taula del Consell Rector pels agents socials i econòmics.

Els horaris. Aquest és un debat molt important. És un debat que no és només de drets laborals del professorat. És un debat que no és només d'interessos de conciliació de vida laboral i familiar de les famílies. És un debat que també és d'organització de les activitats en un municipi i també és dels interessos de l'alumnat i també és de les necessitats, de com tenim cura del desenvolupament intel·lectual i físic de l'alumnat. I si posem tot això damunt la taula, és cert que alguns dels horaris actuals no afavoreixen un correcte desenvolupament físic i intel·lectual del nostre alumnat. Jo ho he dit manta vegades. Tenim alumnes –en alguns casos al món rural però també a l'àrea metropolitana– que surten a les set i poc de casa, que arriben a les quatre i bastant a casa i que entremig no han menjat calent. I mentrestant els hem demanat un esforç físic i un esforç intel·lectual. Això, diguem-ne, ho hem de reordenar.

Com? Doncs de moltes maneres. Reobrint cantines als instituts, per exemple –per exemple. Els instituts que s'estan construint ja els estem fent amb cantines una altra vegada; doncs reobrim cantines. O arribant a acords amb ajuntaments, i aquests dies he arribat a acords amb alguns ajuntaments per utilitzar instal·lacions que tenen menjador –a vegades és el poliesportiu que està al costat, que té un servei de menjador–, perquè els nostres alumnes el puguin fer servir. És un debat que hem d'ampliar i que hi volem fer entrar l'alumnat, en aquest debat –hi volem fer entrar l'alumnat.

Pel que fa a construccions, en aquests moments, tenim fent-se ara, aquest estiu, la finalització de quatre centres públics de nova construcció, la finalització de set rehabilitacions i grans ampliacions, amb un cost gairebé com el de nova construcció i 377 obres de millora en centres. Per tant, estem en un procés de construcció molt important i, a més, amb la necessitat de que acabin al setembre. Acordades enguany pel Govern, hi ha vint-i-set noves construccions escolars, assumides totes pel Govern, i trenta noves construccions amb convenis amb els ajuntaments, que a vegades vol dir simplement que l'Ajuntament fa la licitació per anar més ràpid. De vegades vol dir altres coses, a vegades vol dir que ens hem posat d'acord perquè el poliesportiu que construïm sigui municipal i, per tant, són convenis als quals no renunciem, en els quals, diguem-ne, tenim molt d'interès, perquè acaben de segellar la corresponsabilitat de l'Administració local i el Departament d'Educació en la planificació i ens acaben d'obligar –per si no ho volguéssim– a treballar sempre colze a colze amb l'Ajuntament.

Aquests acords, aquests convenis del món local amb el Departament d'Educació són fonamentals, són absolutament fonamentals. I ja l'hi dic: vint-i-set construccions assumides per Infraestructures.cat i trenta amb convenis amb ajuntaments; d'aquestes noves construccions dir que algunes d'elles és simplement que l'ajuntament es fa càrrec de la licitació, en d'altres que assumim conjuntament costos constructius.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la feminització del Codi civil de Catalunya

300-00165/12

La següent interpellació és sobre la feminització del Codi civil de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. «Si canviem la manera d'expressar-nos, podem canviar conductes», ho diu Marcela Pereira, psicòloga especialitzada en programació neurolingüística en un reportatge publicat per *Crític*, que he utilitzat per fer aquesta intervenció, signat per Neus Molina, sobre la conveniència o no d'incorporar llenguatge inclusiu en les societats. Hi ha molta reti-

cència encara, però amb aquesta frase amb què he començat és evident que modificar les realitats passa també per anomenar-les. El debat és ampli i tenim opinions de tots colors i el poso sobre la taula, aquest debat, precisament per a la revisió del Codi civil, per fer-lo més inclusiu, més just i més feminista, consellera.

És evident que hi haurà qui vegi en aquests canvis una revisió estètica o superficial, perquè no són conscients del poder que té el llenguatge sobre la realitat i és precisament per aquesta qüestió que voldria fer alguns punts més sobre la necessitat d'incorporar el llenguatge inclusiu per demostrar que el llenguatge modifica les realitats i no podem esperar una altra cosa del Codi civil. Segons Marina Subirats, sociòloga, la llengua porta la marca dels grups dominants, dels grups de poder, i precisament per aquest motiu reformular la llengua per fer-la més inclusiva i més justa és una decisió que encara no té consens en la societat i que haurem de treballar perquè així sigui.

De moment sembla que guanya la partida l'economia del llenguatge i, malgrat tot, el departament, consellera, fa una aposta valenta i proposa revisar el Codi civil. És un primer pas, un d'imprescindible, perquè la justícia sigui més justa i tingui en compte més de la meitat de la població, fent visibles les dones, la seva diversitat i una manera d'entendre el món. El masculí genèric sovint tendeix a invisibilitzar les dones. L'economia del llenguatge, com deia fa un moment, o la inèrcia no és motiu suficient, i no podem obviar que anomenant la diferència la normalitzem, que anomenant les dones les fem visibles i que canviant la llengua canviem el futur de Catalunya.

Eulàlia Lledó, també al reportatge de *Crític*, diu que usar el femení indueix a parlar de les dones. Cada cop que ens fem visibles, que prenem la paraula o que la paraula ens fa referència de forma específica, normalitzem la nostra presència al món, l'impacte de les dones en l'esfera pública. D'alguna manera, cada vegada que parlem en femení o utilitzem una paraula que no ens exclou i que de veritat és genèrica modifiquem l'imaginari comú i les societats i les cultures se sostenen precisament en aquest imaginari comú. El llenguatge és, doncs, una altra de les tantes trinxeres que les dones utilitzem per combatre el masclisme, el patriarcat i l'androcentrisme.

Per tancar aquesta qüestió del llenguatge inclusiu, no voldria obviar una altra realitat: que les bones pràctiques com aquesta sempre obren noves escletxes i que és cert que la llengua evoluciona lentament, i quan ja el debat del llenguatge inclusiu arriba a l'agenda política, el binarisme del desdoblament de gènere ens torna a fer-nos adonar que la realitat és més complexa del que ens permeten les paraules i que, si cal, n'hem de crear de noves. Per no caure en aquest binarisme excloent haurem de trobar fórmules noves per poder ser de veritat inclusives sense deixar ningú enrere.

Però el llenguatge inclusiu, més enllà del seu propi debat i de com afavoreix la visibilització de les dones i dels col·lectius eternament infrarepresentats, també provoca altres canvis de més profunditat. Per exemple, amb la incorporació del llenguatge inclusiu s'acaba provocant una revisió del concepte de família tradicional. En el moment en què fas el redactat més inclusiu poses en qüestió el que les societats patriarcales i conservadores han volgut instaurar com a únic model familiar, de manera que la diversitat familiar s'installa en el Codi civil gràcies a aquesta revisió, consellera. Així d'important és el llenguatge, que aconsegueix aprofundir en una qüestió tan transcendental com la família, una de les institucions més protegides pels conservadors, que l'han volgut sempre feta a la seva mida.

La inclusió de diferents tipologies de famílies, en la mateixa línia que l'actualització dels formularis que van anunciar des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, reforça els nous models que formen part de la societat catalana. Incloure la diversitat familiar en l'imaginari comú que deia abans és primordial per normalitzar-ne l'existència. Des de l'escola fins a les institucions ens hi hem de posar, perquè ja és una realitat a Catalunya i encara ens queda moltíssima feina per fer. Amb aquesta revisió, consellera, la diversitat familiar no serà l'excepció, sinó la norma. I no em voldria oblidar –que ja saben que és un tema recurrent en mi– de

les famílies enllaçades, que dintre de la diversitat familiar potser són les més oblidades, perquè considerem que la duplicació de nuclis familiars o que els infants tinguin dues cases no és en si discriminatori i és cert que en si no ho és, però des de la justícia també es poden promoure eines per afavorir les separacions amistoses, que fan més fàcil la vida a les famílies enllaçades. I sobre el coordinador parental ja en parlarem un altre dia, consellera.

Per acabar aquest primer torn, m'agradaria fer esment d'un símbol d'aquesta revisió. Fins ara als codis civils existia la figura del bon pare, com a sinònim de «bona fe». Doncs, bé, el nou codi civil català podrà prescindir d'aquesta figura paternalista i carregada de simbolisme que representa el bon pare. El que necessitem és un bon codi civil i no un bon pare.

Al segon torn, consellera, abordaré qüestions com l'autonomia del cos o les relacions sexuals lliures, que mereixen un bloc a part.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Gràcies, president. Molt bona tarda, diputades, diputats. Senyora Jenn Díaz, gràcies per la seva interpellació. El Govern de Catalunya, des del Departament de Justícia, ens hem proposat incorporar la perspectiva feminista a la justícia i al dret. Els diré una veritat de Perogrullo, si se'm permet l'expressió, no?: les normes produeixen efectes jurídics, això és una realitat. Les normes, doncs, ordenen la nostra societat, ajuden a viure, a conviure i regulen també la nostra realitat. Però, bàsicament, també dibuixen un model de societat, la que es vol i que es determina en un moment determinat. I, bàsicament, les normes també produeixen un efecte pedagògic molt important: canvien, configuren, els models de societat, però alhora també són part de pedagogia, són pedagogia en estat pur perquè dibuixen quina realitat social volen modificar i quina realitat social estem, doncs, dibuixant.

És evident que vivim en una societat heteropatriarcal, una societat en què el gènere masculí i l'heterosexualitat s'imposen als altres gèneres i a les diferents orientacions sexuals. Una societat que discrimina el 50 per cent de la població pel simple fet de ser dones. Una societat en què en el millor dels casos les dones som invisibilitzades, quan no som discriminades, agredides o ens maten pel nostre gènere, ens maten pel fet de ser dones. Més de cinquanta feminicidis a l'Estat espanyol en el que portem d'aquest any, de l'any 2019. No és un problema puntual, no és una anècdota, és un problema de caràcter estructural. Són les conseqüències de viure en un injust sistema heteropatriarcal, que impregna totes les relacions de jerarquia de poder i d'estatus, relacions que devaluen tot el que té a veure amb la feminitat i el reconeixement envers les dones.

Vivim en una societat desigual, que feminitza la pobresa i precaritza el treball que desenvolupem les dones, distingint i segregant entre el treball productiu i el treball reproductiu; una societat que ha segrestat el mercat de treball i instaurat una bretxa salarial en la que les dones cobrem menys i tenim menys oportunitats laborals pel simple fet de ser dones.

I les dones hem dit prou. Ja fa temps que diem prou, però ara, bàsicament, doncs, no ens resignem i combatem allò que no ens agrada. I, per tant, hem dit prou. Perquè ja n'hi ha prou: hem de refer aquesta societat i repensar-la; hem de superar les estructures masclistes que ens invisibilitzen i ens discriminen; hem d'apostar per una societat de persones lliures, independentment del seu sexe, del seu gènere i de la seva o de la nostra orientació sexual. I això, diputada Díaz, és el que ens hem proposat de fer i el que estem fent i en el que estem implicats en canviar: superar les estructures masclistes.

I des del Departament de Justícia ens hem proposat incorporar la perspectiva de gènere, i per tant la perspectiva feminista, a la justícia i al dret. I per això comencem per allò que nosaltres tenim més capacitat de canviar. Ens hem proposat revisar el nostre dret privat, el dret civil, que juntament amb la llengua i la cultura, constitueix un dels nostres trets d'identitat diferenciats més importants. Perquè no podem superar una societat que invisibilitza, que discrimina i agredeix les dones, si aquesta es continua regint per una legislació androcèntrica i heteropatriarcal.

I sí, modificar realitats vol dir que les hem d'enumerar, les hem de fer visibles; el llenguatge visibilitza, ens posa a tots davant del mirall. Tanmateix, més enllà de les declaracions de principis o principis generals, cal identificar quines accions concretes: aquelles que permetin superar les discriminacions que històricament han patit les dones en la construcció de les normes jurídiques i accions concretes ja conegudes, com ara és l'ús generalitzat d'un llenguatge no sexista. Però cal esbrinar si són possibles altres tipus d'accions que impliquin la totalitat dels operadors jurídics.

En aquest sentit, aquesta legislatura, començo dient, i insisteixo en aquesta qüestió, que ja ho he dit diverses vegades..., però hem renovat la Comissió de Codificació de Catalunya, que és l'òrgan especialitzat del Departament de Justícia que té per objecte l'elaboració i la proposta de revisió, actualització i desenvolupament del dret privat de Catalunya. Ara està integrada de forma paritària per dones i homes juristes de gran prestigi i de l'àmbit tant acadèmic com professional. I una de les primeres tasques que els vam encarregar, a la Comissió de Codificació, va ser una revisió completa del Codi civil de Catalunya des de la perspectiva feminista tant per eliminar les discriminacions de caràcter terminològic, que lamentablement encara hi subsisteixen, com per adoptar mesures, mesures favorables a la igualtat i l'equitat de gènere, i, si cal –i si cal–, revisar les institucions jurídiques, les institucions de dret, per tal de que responguin a aquesta visibilització de les dones i per tant responguin a la necessitat de l'equitat i de la igualtat. Per fer-ho, doncs, vam haver de constituir una subsecció de gènere, amb les presidentes i altres membres de la Secció de Persona i Família i de la Secció d'Harmonització, per tal d'analitzar el conjunt del Codi civil de Catalunya i revisar-lo a fons.

Aprofito l'avinentsa que em dona el faristol del Parlament de Catalunya i aquesta intervenció, doncs, per agrair-los la tasca, en aquest cas, a la Subsecció de Gènere de la Comissió de Codificació, però també a la Comissió de Codificació, que hi ha volgut participar i que ha volgut que fos així; gràcies per l'excel·lent labor que desenvolupen. El Govern de Catalunya, gràcies a aquesta feina, ja ha pogut aprovar la Memòria preliminar de l'avantprojecte de llei d'actualització del Codi civil de Catalunya, una llei que ens permetrà substituir els articles androcèntrics i aquesta visió heteropatriarcal.

Així doncs, segons la redacció actual del Codi civil de Catalunya –l'actual–, s'entén que les denominacions en gènere masculí referides a persones inclouen homes i dones –per tant, n'invisibilitza una part, les dones–, llevat de que del context se'n dedueixi el contrari. Fa disset anys, aquest principi general estava socialment acceptat, però ara s'ha convertit en una expressió que ens discrimina i que invisibilitza les dones. Malgrat l'evolució cap a un llenguatge més feminitzat i igualitari, els sis llibres del Codi civil estan amarats de l'androcentrisme endèmic dels textos legals. És per això que la Comissió de Codificació n'està fent una revisió exhaustiva per identificar-ne totes les expressions sexistes i substituir-les per altres que acabin amb aquesta invisibilització de les dones.

La feminització de l'articulat serà coherent amb una nova disposició, per exemple, al primer llibre, que inclourà una frase sencera que parla de la igualtat i la no discriminació per raó de gènere com una norma d'aplicació general en el conjunt de la legislació civil; és a dir, és un text de referència, és un article de referència per tal d'evitar aquesta situació.

Així doncs, els objectius d'aquesta revisió des d'una perspectiva feminista del Codi civil són bàsicament els següents: revisió exhaustiva dels sis llibres del Codi

civil per extirpar-ne el llenguatge sexista endèmic dels textos legals; suprimir les expressions masclistes reflex d'una tradició social heteropatriarcal, la que vostè explicava molt bé; reescriure els articles pensats des d'una visió androcèntrica, amb l'home com a centre, com a centre a l'entorn del qual gira tot allò que és important; visibilitzar la dona i reconèixer-la com a subjecte i objecte del dret; acabar amb la cosificació de la dona; adaptar el Codi civil a l'evolució cap a un llenguatge inclusiu, no sexista, més feminitzat i igualitari; cercar la millor fórmula pels casos que no tenen una redacció alternativa clara; valorar si s'aposta per desdoblar. I serà una revisió amb un efecte principalment pedagògic, però també tindrà efectes legals clars, amb supressions d'articles, però, per exemple, també, en la composició dels òrgans de govern de les associacions i de les fundacions. I, en tot cas, en el segon torn, doncs, ens esplaïem.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, és el torn de nou de la diputada. Diputada, quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, consellera. Com bé comentava ara, aquesta revisió tindrà efectes pedagògics i crearà un precedent de bones pràctiques, les dones no quedarem invisibilitzades i els nostres drets començaran a ser considerats en el Codi civil sense necessitat que els lluitem cada vegada. Parlo, per exemple, de la llibertat sexual o de l'avortament, consellera; de l'autonomia del propi cos, que les dones puguin decidir sobre el seu propi cos sense que ningú les obligui.

En moments com l'actual en què l'ascens de l'extrema dreta retalla drets universals, però sobretot drets sexuals i reproductius, els drets de les dones, és hora que ens plantem i que assentem les normes bàsiques perquè la nostra llibertat en el sentit més ampli no hagi de ser discutida amb cada sentència.

Per posar-ne un exemple, consellera. Fins ara, per fer reclamacions de paternitat, la mare havia de justificar amb quants homes mantenia relacions sexuals durant el període de concepció de la criatura per poder responsabilitzar el pare de la seva criança; fins ara, la mare, doncs, era posada en dubte, i, amb el nou redactat, les relacions de la mare, i ho cito, «amb un home diferent», no tindrà rellevància, sinó que es farà un redactat que posarà èmfasi en les proves d'ADN, que és el que determina una paternitat finalment i no aquestes pressuposicions.

Posar l'ombra en la figura de la dona, sobretot en aquells aspectes de la seva vida en què pren decisions lliures sense ajustar-se a la moral rànica d'algunes societats era fins ara la norma. La llibertat sexual de les dones, amb aquesta revisió, quedarà ben protegida, i les dones no haurem de justificar el que, dit de pas, els homes no han hagut de justificar mai.

Fa només uns dies vam rebre la notícia que a Portugal trencaven amb una de les discriminacions històriques de les dones divorciades, que en parlàvem ara, de les famílies enllaçades. Com sempre, arrosseguem lleis antigues i antiquades i no sembla que sigui prioritat de ningú treballar-les. Des de 1966, les portugueses havien d'esperar tres-cents dies per tornar-se a casar, mentre que els portuguesos només en necessitaven cent vuitanta. I per què era així? Per la presumpció de paternitat: la dona podia tornar-se a casar si presentava un informe mèdic assegurant que no estava embarassada; el marit queda automàticament associat a una possible paternitat. Sembla mentida que les proves d'ADN no estiguin en el centre de la qüestió, com ho està a la dona. Però no ens estranya gens: el patriarcat sempre ha tingut aliats arreu per governar els nostres cossos i les nostres ments.

I bé, consellera, vostè, com a Portugal estan fent, que a més a més són uns dels pioners en qüestions sobre igualtat, amb aquesta revisió farà neutral el gènere al Codi civil. Vull recordar que a principis d'any Portugal també va fer una llei sobre

el consentiment actiu, considerant violació allò que aquí encara hem de discutir amb cada denúncia.

L'avortament, que encara és motiu de mort o de presó en alguns països, també serà objectiu d'aquesta revisió –i amb això acabo, consellera–, perquè el nou Codi civil posarà de manifest –i ho cito– que «correspon a la dona la decisió sobre la interrupció voluntària del seu embaràs a les condicions que determinen les lleis». El món queda dividit per la meitat amb les lleis que afavoreixen l'avortament lliure o la seva penalització, però no ens conformem amb una llei al respecte que ens permeti interrompre voluntàriament l'embaràs, sinó que necessitem, per construir noves realitats, com deia al principi, sobre el llenguatge inclusiu, que el redactat sigui en positiu.

En definitiva, consellera, aquesta revisió del Codi civil ens esperança, no l'hi negarem; tenim molta feina per fer encara en matèria d'igualtat, i ens enorgulleix que vostè la vulgui entomar.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn, finalment, de la rèplica, de nou, de la consellera. Quan vulgui, consellera.

La consellera de Justícia

Gràcies. Diputada, quan vostè es referia a la concurrència de relacions, de més relacions en el moment de la concepció s'estava referint a l'*exceptio plurium concubentium*, que és la concurrència de relacions sexuals en el moment de la concepció, que en aquests moments està prevista en el Codi civil, en el Codi civil de Catalunya, i és una manera d'excepcionar, en una demanda de paternitat, el fet que no t'hi hagi de sotmetre i que, per tant, puguis trencar la presumpció a favor de la persona que és la demandada.

Per tant, suprimir aquest article té a veure, doncs, a subratllar el dret al propi cos de la dona i a unes relacions sexuals amb llibertat –és una afirmació–; suprimir aquest article vol dir que no podrà ser invocat, i, per tant, la determinació de la paternitat passa per això que ara ja ho tenim tant en l'ordre del dia, que a més a més té una fiabilitat pràcticament del cent per cent, que són les proves de paternitat.

Aquest és un dels articles que haurà de suprimir-se, perquè òbviament té unes connotacions que tenen a veure, doncs, amb allò que les dones podem o no podem fer, i, per tant, amb aquesta actitud androcèntrica i aquesta manera d'entendre el món que només és des de la visió d'una de les parts d'aquest món.

Després hi ha tota una sèrie d'articles que quan fas la revisió completa de com tot té a veure amb un món de concepció masculina... Vostè deia, no?, el bon pare, el bon pagès, el bon administrador; però es parla del concebut, del director, del pacient, del constituent, del beneficiari, de l'apoderat, del notari, del tutelat, del tutor, del censor jurat, del mandat, del deutor, del creditor, del causant, dels advocats, dels hereus, del funcionari, de l'executor, de l'empleat, del donant, del candidat, del causant, del bon administrador, del membre, del liquidador, del patró, del pèrit, del president, del soci, del sol·licitant, del substitut, del tercer, del treballador, del voluntari, i així pràcticament en tot l'articulat del nostre Codi civil. Doncs veurem quina és la redacció que ens fa visibles a les dones; és un treball exhaustiu, de regulació, però també de rigor jurídic a l'hora de redactar.

Podria anar dient que hi han altres coses, no?, que vostè apuntava molt bé: el dret al nostre propi cos. Quan parlem de la llibertat, de l'autonomia de la persona, i dins de l'autonomia de la persona hi ha el dret de la dona al seu propi cos, a la capacitat de decidir sobre tot allò que l'afecta, si vol ser mare, si no ho vol ser, etcètera. Per tant, també el Codi civil en aquest sentit, doncs, ha de contemplar aquesta situació: tots els drets de les dones, el ser subjecte de drets però alhora ser objecte del dret. I en aquesta enumeració que he fet una mica així, ràpida, doncs, no som..., diria, som sub-

jecte perquè hi ha una norma que diu que som iguals, però no som objecte perquè el mateix Codi civil no ens contempla i no pensa en nosaltres quan redacta l'articulat.

Després, com deia, també hi ha tota una sèrie d'institucions de dret que hauran de ser revisades: la compensació econòmica des de la concepció del dret de les dones, per allò que..., quan dividia, no?, entre el treball reproductiu i el treball assalariat, i que, per tant, també ha de tenir contemplació en el Codi civil, i que, per tant, el dret de les dones a ser subjectes de dret, però alhora objecte del propi dret, i alhora, doncs, la llibertat absoluta i l'autonomia de la voluntat, com qualsevol altra de les persones. Per tant, aquesta és la idea bàsica d'aquesta regulació.

També dir que a l'inici de quan es van començar els treballs per analitzar..., doncs entrar en el fons de cada un dels articles et fa veure que determinades institucions en aquests moments no treballen per la igualtat i l'equitat. I això vol dir que hem de fer una revisió profunda també de les nostres institucions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les polítiques públiques respecte als aliments malsans

300-00166/12

La següent interpellació és sobre les polítiques públiques respecte als aliments malsans. Presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Marta Ribas. Quan vulgui.

Marta Ribas Frías

Bona tarda, consellera, diputats, diputades. Mirin, els faig retrocedir una mica fins a octubre de 2016, en què jo mateixa feia una interpellació, en aquell moment al conseller Comín, en aquest Ple, amb una moció posterior on el Parlament aprovava, per exemple –entre moltes altres coses, però aquesta era important–, que s'impulsés un impost a les begudes ensucrades; l'any següent el Govern l'aprovava. I fa pocs dies teníem males notícies: una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ha donat parcialment la raó al lobby de la indústria alimentària i el de la seva comercialització, i ha tombat el reglament que desenvolupa aspectes tècnics i de gestió d'aquest impost. Sigui com sigui, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el que no ha fet és tombar el contingut, d'aquest impost, l'impost en si continua vigent; no entra, de fet, al fons de la qüestió, el tribunal. I, per tant, comptin amb nosaltres per seguir defensant no només que tenim la capacitat de fer un impost com aquest, sinó sobretot la necessitat de fer impostos d'aquest estil.

De fet, en els seus dos anys d'aplicació, s'ha demostrat el que jo els deia l'octubre de 2016 en aquest Ple: l'impost a les begudes ensucrades és una eina útil per reduir malalties, per millorar l'estat de la salut de la població i, per tant, també per evitar despesa sanitària. És el que reclama l'ONU des de fa anys: que es lluiti contra l'alimentació insana, la que té excés de sucres, la que té excés de sals o de greixos saturats, i que no només es faci amb mesures educatives, sinó que es faci també amb mesures impositives i de reglamentació del mercat i de la publicitat d'aquests productes.

Fa pocs dies també hem tingut un informe d'Ivàlua, que –segurament la consellera hi farà referència– quantifica l'estalvi que ja ha existit i el que pot existir en els pressupostos de salut a partir d'aquesta taxa, dels efectes d'aquesta taxa a les begudes ensucrades. Però fa un any en teníem un altre, un informe de l'Institut de Salut Carlos III, que constata, només amb un any d'aplicació de l'impost a les begudes ensucrades, que la freqüència de persones consumidores habituals de begudes en-

sucrades havia caigut un 25 per cent a Catalunya, i a més concretava que la caiguda més gran s'estava donant en població en barris amb rendes més baixes. Per tant, l'impost té impacte de protecció en la salut, i especialment en la salut de la població socialment més vulnerable.

S'ha de mantenir aquest impost; però, consellera, no ens podem quedar aquí. I d'això va aquesta interpellació, d'anar més enllà, perquè ja ho demanàvem el 2016, perquè fa anys que ho reclama l'ONU i perquè cada vegada això és més una emergència de salut pública. Cal que l'impost de les begudes ensucrades no només es mantingui, sinó que s'incrementi i se situï al 20 per cent del preu, com sempre ha reclamat l'ONU com a referència. Però ens calen impostos també a la resta dels aliments insans, i en aquell moment no van atrevir-se, no van gosar, com a govern, agafar aquest repte. I, com els deia, també calen mesures reguladores del mercat i de la publicitat.

Els lobbys no ho posaran fàcil. Ja ho han estat demostrant des del principi que s'ha intentat fer aquesta taxa de les begudes ensucrades, en què van frenar-l'hi –perquè aleshores eren *business-friendly* absolutament– al senyor Artur Mas, com des de que s'ha implantat, tot i ser amb una quantitat mínima respecte al que hauria de ser. Evidentment no ho posaran fàcil per anar més enllà. La indústria alimentària, el lobby de la indústria alimentària és un dels principals lobbys a tot el món; ha crescut de forma exponencial els darrers anys, de fet, tant o alhora que creixien les conseqüències en la salut de la gent per consumir aliments que ens emmalalteixen. Aquest sector a Espanya posa un de cada quatre euros en publicitat; no serà fàcil regular la publicitat. I ens estan imposant des de la Unió Europea una opacitat volguda en l'etiquetatge sobre què és i què no és un aliment sa.

Catalunya en Comú Podem no estem aquí per acovardir-nos davant d'aquestes grans corporacions i dels seus interessos, menys encara quan l'enriquiment d'aquests grans lobbys va a costa de la salut de la població; de tota, però especialment de la població més vulnerable: infància i gent amb rendes més baixes. Posarem unes quantes dades per situar de què estem parlant.

A l'Estat espanyol ja fa molt de temps que les malalties relacionades amb l'alimentació insana són el primer problema de salut pública, per davant del tabac, de l'alcohol, de moltes altres que qualsevol de vostès podria tenir al cap com a elements problemàtics de la salut pública. Causen malalties cardiovasculars, diabetis, determinats tipus de càncer i problemes psicològics; demostrat que són la causa principal de moltes d'aquestes malalties, malalties que en global fan més de deu mil morts l'any a Catalunya. Això vol dir un 20 per cent de la despesa sanitària al nostre país; o sigui, més de 2.000 milions d'euros de les arques públiques de la Generalitat se'n van a la despesa sanitària d'aquestes malalties que tenen com a causa principal la mala alimentació.

I el problema va a més. Els darrers anys s'ha triplicat l'obesitat i el sobrepès en la població infantil: estem en xifres –potser vostè me les actualitza encara més– d'un 40 per cent d'infants amb sobrepès, i un 14 per cent d'ells, almenys, amb obesitat. És un risc molt greu per a la seva salut actual, però especialment per a la salut futura. I com en tot en la salut, i com en tot a la vida, hi ha biaix de gènere i hi ha biaix de classe: la població amb més obesitat i sobrepès són especialment dones de famílies amb renda més baixa.

A aquest problema no s'hi pot fer front només amb campanyes educatives. No és un problema de responsabilitat individual exclusivament. La ciutadania no és lliure d'escollir el seu estil de vida o de com alimentar-se, quan menjar de forma saludable pot comportar cent euros més de despesa setmanal per a una família. Quan a la butxaca no hi ha diners, quan la butxaca és buida, no hi ha llibertat individual que valgui. De fet, gairebé la meitat de la població de Catalunya no pot seguir les recomanacions nutricionals de l'OMS perquè no els pot pagar, els aliments que segueixen aquestes recomanacions nutricionals.

I menjar saludable és més car, entre altres, per l'efecte especulatiu dels lobbys alimentaris, tant productors com distribuïdors, respecte a l'agricultura de proximitat, i ja no diguem respecte als productes ecològics.

Permetin-me posar un exemple concret. Saben que val exactament el mateix en un supermercat de Catalunya un Kit Kat que un iogurt natural La Fageda?, o que se'ls aplica el mateix tipus d'IVA? Ja sé que vostès no poden incidir en el tema de l'IVA, però sí en l'accessibilitat física a un producte o a l'altre, almenys en els espais en què tenen competències, o en fer una taxa específica per l'excés de sucres en els aliments també, no només en les begudes, o en regular, dins els marges de les seves competències, un etiquetatge més clar, o una limitació a la publicitat enganyosa, especialment en aquells aliments que van destinats a la infància. Ara mateix s'anuncien com a productes nutritius especialment per a infants, fins i tot per a lactants, aliments que tenen molt més sucre del recomanat per les autoritats sanitàries; ja no diguem quan, a més, venen amb un suposat segell d'alguna societat pediàtrica.

Vostès poden promoure i facilitar l'accés a millors preus per als productes sans i realment nutritius, i vostès haurien de poder facilitar a les famílies que tinguin diners suficients a la butxaca per poder garantir una alimentació saludable als seus fills i filles. Hi ha moltes mesures per dur a terme. Algunes comporten despesa, però moltes no. Però *totes* generen estalvi: estalvi en despesa sanitària i, sobretot, estalvi en males condicions de salut per a la població. Això no és comptabilitzable, com ha fet l'estudi d'Ivàlua, però per nosaltres no té preu. La salut de la població va per davant de tot, i no hi ha excusa per no fer polítiques valentes en aquest sentit.

Des que fa prop de tres anys es va aprovar aquella moció amb tot un seguit de mesures en aquest sentit, pràcticament no s'ha fet res; de fet, crec que no s'ha fet res més que l'impost a les begudes ensucrades. Consellera, vostè s'hi pensa posar de debò, en aquest tema? No l'hi posaran fàcil; ja l'hi he dit: els lobbys de l'alimentació continuaran fent pressió. Està per la labor d'enfrontar-se de debò a aquests lobbys? O es donen per satisfets amb intentar mantenir l'impost a les begudes ensucrades i prou i continuar fent política de *business-friendly*?

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Molt bé. Bona tarda a totes i a tots. En primer lloc, gràcies, diputada Ribas, per aquesta interpellació sobre un tema que evidentment ens ha d'ocupar moltíssim en les polítiques de salut pública, perquè vostè té raó –i no em sap gens de greu reconèixer-ho, sinó, tot el contrari, insistir en allò que vostè ja ha posat sobre la taula– que és un problema de salut pública avui al nostre país tot el que fa referència als aliments poc saludables, que ens estan portant a unes taxes de sobrepès i obesitat infantil, però també de la població en general, que no ens agraden i, sobretot, hem de treballar per reduir-les.

Estem parlant de que els hàbits de vida són claus a l'hora de condicionar l'estat de salut de la gent, de cada una de les persones, i l'estat de salut també a nivell poblacional; els hàbits de vida alimentaris també, no se n'escapen pas, d'això, sinó tot el contrari, aquests hàbits que tenen –i vostè també ho ha remarcat– un fort component estructural, que es poden llegir en clau totalment de desigualtats socials, en les quals també, evidentment, s'inclouen les desigualtats de gènere: estem parlant del nivell de renda, del nivell d'educació també, de pares, mares, tutors, les persones que estiguin a càrrec de les famílies, dels infants... I també es constata, evidentment –i vostè ho ha dit i jo ho diré amb altres paraules–, i constatem que el republicanisme és més necessari que mai.

I per què ho dic, això? Perquè la suposada llibertat d'elecció dels hàbits de vida i, per tant, també dels aliments que consumim es veu condicionada per una desigual-

tat social i de gènere. Nosaltres hem d'intentar veure què és la cosa pública, què és aquest interès general, què és aquest bé comú, que va molt més enllà de la llibertat individual, que està absolutament condicionada per aquestes desigualtats. Perquè actualment aquells qui es veuen més perjudicats a nivell social, com les classes populars i especialment les dones també, no poden disposar dels mateixos hàbits en l'alimentació de què disposen altres persones. I les principals causes de mortalitat avui estan absolutament relacionades amb els problemes de salut crònics, també cardiovasculars, també, evidentment, càncers, en què hi intervé l'alimentació, malalties correlacionades amb els hàbits de salut, amb la dieta que nosaltres portem, amb la poca activitat física i, evidentment, per què no dir-ho?, també amb l'alcohol, amb tabac i amb altres substàncies.

I des del Departament de Salut sí que estem absolutament convençuts que la prevenció és la millor inversió. Es calcula que un euro invertit en la promoció de la salut són 14,3 euros de retorn d'aquesta inversió. I així ho vam intentar establir des d'aquest Parlament, i al Govern de la Generalitat de Catalunya també, amb l'impost sobre les begudes ensucrades, que evidentment tenia incidència sobre aquests hàbits de consum. Són polítiques fiscals posades també en aquella política general que es diu «salut a totes les polítiques»: des de les polítiques fiscals també es poden fer polítiques de salut, polítiques de salut de foment d'hàbits saludables, com ha fet el Regne Unit, com ha fet França, com ha fet Nova Zelanda en aquests tipus d'impost. I, a més a més, s'ha demostrat –i així ho deia també l'informe d'Ivàlua– que augmenta l'esperança de vida, que millora la qualitat de vida, redueix els costos sanitaris, evidentment, i que s'ha reduït també en aquest 22 per cent el consum d'aquestes begudes. Per tant, ningú –ningú– pot qüestionar que és una mesura eficient per combatre l'obesitat, el sobrepès i totes les derivacions d'aquestes patologies, i que ens posava a l'avantguarda també de les polítiques fiscals per fomentar aquests hàbits saludables.

I per això des de la Generalitat de Catalunya, evidentment, hem decidit presentar aquest recurs de cassació, davant d'aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el reglament de l'impost. Perquè l'evidència hi és i l'evidència ens ha portat a fer bones polítiques públiques, i aquesta ho és. L'impost de begudes ensucrades ho és, tal com va dir aquest Parlament i tal com va aprovar aquest Parlament.

Però més enllà d'aquest impost –i vostè ho demanava també en la seva interpellació– hi ha moltíssimes coses que podem continuar fent al respecte, sobre aliments insans. I no tots són en l'àmbit tributari, i això és veritat. I no és el mateix tributar sobre una substància en concret que sobre tot un camp de l'alimentació molt més complex, amb diversitat de productes, amb una elasticitat, a preus molts diferents i amb uns substituïts que es poden trobar, d'aquells productes, molt diversos.

I, per tant, és molt més complex encarar un impost diferent que el que encaràvem amb l'impost de les begudes ensucrades. Això no vol dir que no ho fem, que no haguem de tirar per aquesta línia, que no haguem d'explorar mesures de fiscalitat també en aquesta línia, però tampoc hem d'abandonar lo altre, que són mesures també propositives de canviar aquests hàbits però en el sentit de promocionar un altre tipus de producte.

I, per això, als propers concursos i licitacions que s'han de fer també des del Departament de Salut... A les màquines expenedores, per exemple, que ens trobem en els hospitals –els hospitals són centres de salut i segur que molts de vostès i molts de vosaltres us haureu trobat que fa mal als ulls veure determinats productes en aquestes màquines expenedores dels hospitals–, doncs, com a mínim, que el 50 per cent dels productes que trobem a les màquines expenedores dels hospitals hagin de ser productes saludables. I això s'ha de posar en els concursos, s'han de refer els concursos, s'hi ha de posar. I això és el que estem fent també des del Departament de Salut.

Com ajudar també a avaluar en els nostres centres residencials –i se n'han avaluat 453– aspectes sobre l'alimentació i l'activitat física que es du a terme dins dels centres residencials. A més a més desenvolupant –que això té conseqüències– pro-

grames formatius també per a tots els professionals que hi treballen. Perquè sabem que aquest 80 per cent dels determinants socials de la salut, que tenen a veure amb com viuen, com és l'entorn, quin és el seu accés també a aquesta alimentació saludable, doncs ens determinaran un estat de la salut diferent.

I per això treballem de forma coordinada evidentment amb tot el Govern i tenim el Pinsap, que és el Pla interdepartamental de salut pública, és allò que en dèiem «salut a totes les polítiques», alineat amb l'Organització Mundial de la Salut i que ara en comencem la fase local. Vol dir que hem aterrat des d'una fase general interdepartamental de treballar a nivell de la Generalitat de Catalunya, hem anat a les regions i ara comencem a treballar en l'àmbit local amb els ajuntaments.

Dins d'aquest Pinsap hi ha el Pla integral per a la promoció de la salut mitjançant l'activitat física i l'alimentació saludable, que evidentment treballa específicament amb tots els eixos. Que són cinc eixos diferents, no només el sanitari, que condicionen aquest Pla integral sobre activitat física i alimentació saludable, i que són l'eix educatiu, el comunitari, el sanitari, relacions laborals i també –i no ens en descuïdem– l'àmbit de recerca, que ens tornarà a donar l'evidència necessària per continuar fent polítiques per millora de la salut.

I no vull començar pas per la dels hàbits sanitaris perquè em penso que quan estem parlant dels hàbits i quan parlem d'una població d'especial vulnerabilitat sempre hem de començar per la infància. I, per tant, l'àmbit educatiu hi té molt a dir en aquesta etapa de la vida i amb programes com el de revisió dels menús escolars, que hem pogut revisar dos mil menús des del 2016 al 2018 per garantir la seva bona qualitat, estem fent salut també des de les escoles. Programes com «Fruita i llet a les escoles» liderat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el Departament d'Educació i el Departament de Salut, en el qual aquests tres consellers d'aquest Govern vam poder anar a una escola, no fa massa setmanes, a parlar amb els alumnes, a subministrar la fruita que s'està donant a totes aquestes 1.102 escoles que hi participen.

Perquè veiem les dades: només un 14,5 dels nens i nenes del nostre país mengen almenys les tres racions de fruita recomanades. I això és molt poc, un 14,3 per cent és molt poc. Per tant, sí que hem de continuar també en aquesta línia. També en un abordatge des de tots els departaments possibles i també continuant evidentment amb guies i recomanacions d'alimentació saludable per a la infància en l'etapa escolar, per la primera infància, molt vulnerable..., i la recent publicació també sobre els *Petits canvis per menjar millor*, que està dirigit absolutament a tota la població. I, a això, cal afegir-hi tot el llistat de recomanacions sobre les màquines expenedores d'alimentació i begudes, que també estan a tota la nostra societat, més enllà de les que he comentat abans dels hospitals i d'aquest àmbit educatiu.

Són molts àmbits en els que s'ha de continuar treballant. I vostè em deia, quan parlàvem de desigualtats... Com que se m'acaba el temps ara i vull insistir moltíssim en aquest Pla d'obesitat infantil que hem engegat des del Departament de Salut, ho deixaré per a la rèplica. Però és absolutament rellevant treballar des de l'àmbit comunitari en aquestes polítiques de canvis d'hàbits saludables (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i també d'aliments malsans.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica és el torn, de nou, de la diputada.

Marta Ribas Frías

Consellera, fa gairebé tres anys d'aquella moció. Una moció en què ja plantejàvem que cal que fem un perfil nutricional propi a Catalunya sobre què és un aliment sa i què no és un aliment sa. Una feina que enteníem que requeria temps, no pas tres anys..., vaja, m'agradaria que em digui què han avançat al respecte d'aquest punt, perquè era essencial per desplegar després tot de mesures de canvis estructurals de fons, d'atacar el problema en la seva complexitat i amb mesures que poguessin ser eficients.

Per exemple, amb mesures respecte a l'etiquetatge. I li dic, des de les seves mateixes competències, hi pot haver un conveni català on s'hi puguin adherir les empreses i els productes que vulguin sobre aquest etiquetatge alimentari, d'aliments o de begudes, si compleixen aquest perfil nutricional sa? Això pot existir però necessitem la definició d'aquest perfil nutricional. Hi ha molts estudis fets des de la mateixa OMS previs als quals agafar-se per fer aquesta definició de què és sa i què no és sa. O poden fer una normativa pròpia sobre publicitat d'aliments, vaja, de prohibir la publicitat d'aliments no saludables per a la infància, i això ho poden fer –ho poden fer–, a partir d'aquest perfil d'aliments sans o aliments insans. O una regulació de quins aliments poden estar en els serveis i els equipaments públics amb contundència i amb claredat, no com a recomanacions, no com la carta que vostè va fer... o la conselleria va fer fa un any als hospitals i als centres sanitaris recomanant que es posin aliments saludables a les màquines expenedores, però que aquesta setmana a l'Hospital Vall d'Hebron les màquines expenedores continuaven sent bàsicament de *bollería* industrial i refrescos ensucrats.

Mesures com impulsar amb claredat una compra pública –competències pròpies– només d'aliments que compleixin amb aquest perfil nutricional, o com d'inspecció, per acabar amb males praxis que existeixen també en aquest sector, o com de suport a l'agricultura ecològica i de proximitat. Mesures com gravàmens i impostos no només a les begudes ensucrades; igual que s'ha fet el de les begudes ensucrades, crec que és ben senzill també impulsar el de les begudes amb excés de sodi, o sigui, de sals; és, de fet, un sector bastant més petit. I sí, per què no ser innovadors, i també aquí començar a crear l'impost a certs aliments amb excés de sucres. O mesures respecte a les rendes que tenen les famílies per poder tenir a la butxaca –com li deia abans– els recursos suficients per garantir una bona alimentació per als seus fills i filles.

Vostè, tres anys després d'aquella moció, que ja apuntava totes aquestes coses, em ve tornant-me a explicar les mateixes mesures antigues que ja em deia el senyor Comín en aquell moment. Mesures que està clar que no han tingut impacte en la salut, que no estan revertint l'impacte dels grans lobbys alimentaris a la nostra salut, que no han fet canvis estructurals suficients per garantir la salut de la població.

Vostè és la consellera de Salut. Sé que tampoc ho tindrà fàcil dins el seu propi Govern, i ja no li dic amb els seus companys de Junts per Catalunya, sinó amb els seus mateixos companys d'Esquerra Republicana, que fa tres anys no es creien per res –el senyor Lluís Salvadó, responsable dels impostos en aquell moment– l'impost a les begudes ensucrades. Suposo que no deu haver canviat gaire el tarannà dins del Departament d'Economia amb els temes de fiscalitat, de cara a que ara es creguin poder implantar noves taxes i nous impostos als aliments insans. Però, consellera, és que a vostè li van els pressupostos del Departament de Salut i és que a totes i a tots plegats ens hi va la salut de la població.

Està disposada a enfrontar-se de veritat als grans lobbys alimentaris i als que poden estar al costat d'aquests grans lobbys dins del seu propi Govern o dins del seu propi partit? O serà una més dels tantíssims que hem tingut durant els darrers anys consellers i conselleres o presidents de la Generalitat *business-friendly* a Catalunya?

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula finalment, per fer la rèplica, la consellera.

La consellera de Salut

Diputada, doncs sí, hem estat treballant. Catalunya ha estat treballant de la mà de societats científiques per establir un etiquetatge que pugui ser entenedor a tota la població. Estem d'acord que quan llegeixes un producte, quan agafes, quan gires, quan veus aquelles taules nutricionals per cent grams per galeta (*la consellera riu*) o per ració..., amb aquell estàndard dels cent grams, realment et perds. I, realment, a sobre, si veus aquells segells de què vostè parlava, en diferents galetes, d'alguna socie-

tat científica, també t'escandalitzes. I per això estem treballant perquè allò que surti a l'etiquetatge sigui entenedor per a qualsevol persona del nostre país. Hem aconseguit una fórmula de consens, que és el Nutriscore, que tornem a ser punta de llança, que és una fórmula que també estan portant a terme a l'Estat francès, però ens tornem a topar amb el mateix mur de l'Estat espanyol, que no es mou, que és immòbil, que és immobiliista i que és immobiliista en absolutament tots els temes que afecten la vida de la gent i també en aquest.

I per què no parlar també, quan parlem d'impostos i de promocionar aquells productes que són saludables, i que està absolutament demostrat que ho són i que, a més a més, entren en les recomanacions en les piràmides nutricionals, que es recomana menjar-ne cinc racions al dia, tres racions al dia, etcètera..., i per què –per què– resulta que l'accés a aquests productes de la gent de menys renda és gairebé impossible perquè són productes cars, perquè tenen el mateix IVA que altres productes i ens tornem a topar també amb lo mateix.

Doncs també tornem a treballar des d'aquí, i sabem que la millor política de salut –i en això coincidim–, que és la lluita contra les desigualtats i la construcció d'un estat de benestar socialment avançat, i això passa per totes les accions que puguem fer des d'aquest Govern, també des de Salut, però també des d'altres departaments. I per això impulsem..., i ja ho hem explicat i ho hem anunciat que impulsarem i que farem properament, en unes setmanes, el càlcul d'un salari mínim català de referència, perquè no es quedi ningú enrere de poder portar una dieta saludable.

Perquè jo el que dic és: si no treballem en la comunitat, si mantenim aquestes desigualtats socials, com les que em trobo en el CAP de la Mina quan anem a fer i anem a presentar... Precisament al barri de la Mina, perquè és on s'ha de començar el nou model de prevenció d'excés de pes infantil, perquè m'esgarrifem les dades. I vostè m'ha dit: «Potser les pot actualitzar.» El 35,6 per cent dels nens i nenes del nostre país tenen excés de pes. Al barri de la Mina, ja no parlo d'excés de pes sinó d'obesitat, és un 20 per cent d'obesitat; Sarrià-Sant Gervasi en té un 2,4 per cent. La mitjana de Catalunya és un 10 per cent d'obesitat.

Això és una desigualtat brutal, per això és allà on nosaltres hem de treballar i posar en marxa aquest nou model de prevenció d'excés de pes. Per això és allà on, de la mà de l'atenció primària, nosaltres hem de posar a disposició professionals també que treballin des de l'atenció primària no només per aquests infants, per aquests nens i nenes sinó pel seu entorn, per la seva família i pel seu barri, perquè sense l'atenció primària amb aquest braç comunitari no ens en sortirem.

I, per això, començarem un projecte amb els mateixos comerços del barri per reduir mides d'entrepans, per posar fruita on no n'hi ha, on no existeix, en determinades botigues, i, evidentment, per treure de l'accés més fàcil d'aquella població els aliments malsans, com diu vostè, més insans, amb sucres, amb sals i amb excés de greixos. I això és el que estem treballant i crec que no podem deixar de fer-ho –crec que no podem deixar de fer-ho. Vostè em demana si nosaltres serem valents en aquest sentit i jo li dic que sí. Jo l'hi dic, i a més a més ho saben el meu equip, i ho dic a tothom: a mi són dades que m'esgarrifem; ens estem jugant el futur quan estem parlant d'aquest 36 per cent de nens i nenes del nostre país que tenen excés de pes i obesitat, ens hi estem jugant absolutament el futur.

I això també afecta especialment les dones. I per això, quan des de la renda garantida de ciutadania també complementem pensions no contributives, que són baixíssimes i que afecten especialment les dones grans del nostre país, també estem fent polítiques de salut, perquè puguin tenir a la nevera aquells iogurts que els fan falta per la seva vida saludable. I per això anem també a les residències i mirem quins menús tenen. I per això estem treballant des de tots els punts de vista per fer-ho possible, perquè sabem que les malalties cròniques són claus per tenir cura de la nostra salut, de la nostra població, perquè la prevenció de les descompensacions és allò que ens toca fer des del sistema sanitari, perquè en això hi intervé una dieta sa-

ludable, perquè en això es pot treballar molt bé des de l'atenció primària i sobretot des de la infermeria. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I tot això és el que estem treballant des de les polítiques de salut. I com que vostè...

El president

Consellera...

La consellera de Salut

...està preocupada, jo li dic: ho continuarem fent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral en el sector públic

300-00167/12

La següent interpellació és sobre la precarietat laboral en el sector públic, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonès Chicharro

Bona tarda. En primer lloc, ens hauríem de preguntar quina és la significació del sector públic. El sector públic són bombers, són metgesses, són mestres, són professores, són educadores, són treballadors i treballadores que ens prestin els serveis públics. Per cert, sobretot treballadores, i estem fent referència a dones treballadores. El sector públic és la peça clau perquè tinguem una societat més justa o una societat permanentment en desigualtat. El sector públic pot ser el darrer dic de contenció del patriarcat o, pel contrari, pot ser, quan hi ha un desmantellament del sector públic, com s'expressa d'una manera més intensiva la doble explotació per a la dona, en tant que dona i en tant que treballadora. I el sector públic hauria de ser punta de llança de les polítiques que reactiven l'economia i d'unes polítiques ecologistes, o, pel contrari, si no fem res, mantenir el que és la situació d'emergència climàtica.

Dit això, quines són les expressions de la precarietat laboral al sector públic? Volíem parlar d'algunes de comunes amb el sector privat, però hem de parlar de quatre, essencialment: manca d'estabilitat; manca de recursos suficients per al desenvolupament de la seva finalitat, ja siguin recursos materials o recursos humans; insuficiència en l'acció de prevenció de riscos laborals, i pèrdua de drets.

Si comencem per aquesta darrera, la que és pèrdua de drets, mirin, una repassada molt ràpida que ens estimem més llegir i que ens agradaria no tornar a recordar: reducció mitjana del 5 per cent del sou dels funcionaris i ajust de convenis i concerts sobre l'ensenyament i la sanitat, reducció de la jornada i retribució del 15 per cent per als funcionaris interins, reducció de paga extra del 2012, reducció de l'equivalent a una paga extraordinària en els exercicis 2013 i 2014, suspensió temporal del Fons d'Acció Social, suspensió temporal del sistema d'ajuts als àpats, suspensió temporal de les aportacions als plans de pensions, suspensió temporal de l'abonament del complement de productivitat, paralització de les ofertes d'ocupació pública, suspensió de l'execució de les ofertes públiques aprovades no convocades, supressió de les millores d'incapacitat temporal, modificació de la bonificació de les cotitzacions al cent per cent durant el primer any de reducció de la jornada per cura de fills o de filles, supressió dels dies addicionals de vacances i permís d'antiguitat, limitació de la possibilitat de continuar treballant més enllà de l'edat ordinària de jubilació, supressió de les subvencions a alliberament sindical relatiu al crèdit horari sindical.

Aquesta és la realitat, un total de quinze grans mesures que han patit el conjunt de treballadors i treballadores del sector públic en els darrers nou anys.

Per cert, senyor conseller, hi ha qui diu que hi ha masses treballadors i treballadores públiques; el que ha suposat d'una manera passiva també la no actuació ha estat minvar el número total de treballadors i treballadores públiques, que a dia d'avui ho tenim en un 5,19 per cent del total d'ocupats del país. A vostè què li sembla? Segueix aquestes lògiques perverses del neoliberalisme, que diu que encara s'ha d'aprimar més el sector públic quant als seus treballadors i treballadores o té una altra opinió?

També hem d'expressar que evidentment hi ha hagut recuperacions de bona part d'aquests drets retallats; no seríem rigorosos si no ho diguéssim: flexibilitat horària, incapacitat temporal, les hores sindicals, recuperació en bona mesura, no totes, de les pagues extraordinàries. Però hem de dir fins i tot que hi ha treballadors i treballadores que encara no han recuperat les seves retribucions de l'any 2010. Ens referim, per exemple, a uns treballadors i treballadores que no són sector públic però..., o, millor dit, que no són treballadors públics però que formen part del sector públic d'una manera indirecta: aquells conveniats o concertats de la sanitat, senyor conseller, que van veure com el 2010 se'ls detreia un 5 per cent de les retribucions i encara estan en aquesta realitat. Algú en aquest saló de plens s'imagina el que seria estar en una realitat retributiva inferior a la del 2010?

Segon element fonamental per entendre la precarietat al sector públic: manca d'estabilitat. I no ens referirem a la múltiple fórmula de contractació temporal, sinó a una altra realitat: sobre el personal laboral o funcionari que no tenen el seu lloc de treball estable encara que portin *més* de tres anys com a personal de l'Administració. I no el tenen per un element molt simple: perquè l'Administració pública, o el sector públic, el poder públic, ha decidit no complir amb la seva obligació de treure les places perquè hi ha tres anys i per tant així ho marca la normativa. No cal que ens expliqui les limitacions de l'Estat espanyol, que també les coneixem.

Alguna dada. El nivell d'interinitat a departaments i entitats autònomes de la Generalitat de Catalunya: interinitat al voltant del 45 per cent. Alguna altra dada: de cossos superiors, 70 per cent d'interinitat. Dades oficials de 31 de desembre del 2017. I miri, conseller, si anem a desgranar aquestes dades d'interins, trobaríem 37.000 interins; dones, més de 27.000, homes, 10.000. Per tant, la interinitat que es triplica en el supòsit de les dones als homes. Precarietat i patriarcat sempre van de la mà. Necessitem, per tant, convocatòries que donin resposta a aquests treballadors i treballadores que porten més de tres anys fent feines estructurals a l'Administració pública. I, si no, senyor conseller, ens ha de dir com faran vostès compliment d'aquesta petició que fins i tot els ve d'institucions de la Unió Europea, en les quals nosaltres no confiem, però que els diuen que s'ha de rebaixar a un 8 per cent la temporalitat al sector públic.

Per cert, hi ha una majoria de sectors que els venen demanant que hi hagi una convocatòria de places, i algun sector concret que l'hi demanava d'una forma expressa, que és el de les treballadores socials. S'ha suspès la convocatòria. Era l'únic sector que no l'hi demanava en aquella forma. Tenim clar que segurament el senyor conseller deu tenir un coneixement absolut de com puntua ara el certificat ACTIC, aquell que permet reconèixer competències tecnològiques, però ens agradaria saber què coneix d'aquesta convocatòria. Ens podrà explicar què passa i què passarà amb relació a aquesta?

I també volem insistir, perquè a aquest subgrup li preocupa, sobre els processos d'estabilització del sector públic. Quatre humils diputades vam fer una esmena en una moció sobre la precarietat laboral per facilitar l'aplicació de l'article 61.6 de l'EBEP, i, per tant, convocatòries específiques per aquells treballadors i treballadores amb més antiguitat al sector públic i de més edat. Ens vam trobar la sorpresa que una de les màximes responsables del seu departament a la MEPAGC va manifestar que allò era anticonstitucional. Vostè, senyor conseller, també es converteix

en president del Tribunal Constitucional i avança ja el que és anticonstitucional o té un altre criteri? Després d'això, va dir que demanaria un informe al Gabinet Jurídic central de la Generalitat de Catalunya.

Tercer gran bloc de precarietat que no volem oblidar, la prevenció de riscos laborals, que hauria de ser suficient i global. Una curiositat redundant: vostès van crear fa vint anys un cos de prevencionistes i la mitat d'aquest cos és interí, és temporal. És curiós que aquells i aquelles que han de vetllar per la prevenció de riscos laborals també estiguin en una situació de precarietat. Tenen vostès dues modalitats externalitzades. Aquest serà o continuarà sent el seu model?

I respecte a les auditories de prevenció, ens diuen les representants dels treballadors i les treballadores que se n'han fet dos en vint anys. Nosaltres volem creure que hi ha alguna dada que no és del tot correcta. Si no, li demanem al senyor conseller que ens confirmi si això ha estat així, que en vint anys únicament s'han fet dos auditories de prevenció.

I per últim –i no ens donarà temps quant al que és el quart factor de la precarietat laboral al sector públic, la manca de recursos, a referir-nos-hi en tota l'extensió, però sí que volíem fer alguna referència a subsectors–, manca de mitjans materials i humans. A ensenyament no universitari, els venim demanant que recuperin..., o un retorn a les hores lectives d'abans de les retallades, que augmentin les plantilles de suport als centres. A la sanitat, que millorin l'estabilitat de la contractació i que facin més contractació. Els hi diuen fins i tot..., i nosaltres coneixem que van subscriure un acord amb els representants i les representants dels treballadors, però al mateix acord els estan dient que és insuficient. I nosaltres els diem: ens han de mantenir en realitats com la que ens informa el comitè d'empresa de l'Hospital Moisès Broggi, que les urgències estan absolutament col·lapsades? Transport sanitari SEM. Els vam fer una moció específica al respecte. Donaran compliment a aquesta moció? Faran efectiu el conveni col·lectiu del SEM?

També, per una altra banda, bombers o bomberes. Ni amb la promoció de cent cinquanta és suficient, senyor conseller. I vostè coneix perfectament o hauria de conèixer que tenim un material operatiu necessari que es troba vell, caducat o espatllat. Treballadors i treballadores de la DGAIA, que els venen denunciant unes condicions en les quals la temporalitat és la norma i perillositat en la seva feina. O, en les mateixes circumstàncies, els treballadors i les treballadores de la justícia juvenil i dels centres penitenciaris.

També li volem fer una altra pregunta, senyor conseller: relació indirecta però responsabilitat de l'Administració en sentit ampli, sobre els subcontractats d'aquesta. El vicepresident del Govern ve anunciant cada setmana en un programa de televisió diferent, o de ràdio, que posa damunt de la taula un salari mínim de referència; salari mínim, s'entén, interprofessional, per la negociació col·lectiva de referència. Ens pot garantir vostè que el mateix salari mínim es garantirà per tots els subcontractats i subcontractades de l'Administració pública? Seria un exercici simplement de coherència: allò que els diuen a les empreses privades i als sindicats que han de fer efectiu, que vostès ho facin quan tenen la condició d'ocupador i d'ocupadora.

I per acabar, senyor conseller, una reflexió molt més global perquè vegi la importància que nosaltres li donem al conjunt del sector públic i la seva significació. No construirem, serà impossible que hi hagi una república si no tenim un sector públic potent. La sobirania passa per gestionar directament els nostres recursos. Però tampoc construirem república si no donem uns serveis de qualitat al conjunt de les classes populars.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per a fer la rèplica té la paraula el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Jordi Puigneró. Quan vulgui, conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé, molt bona tarda a tots i a totes. President, diputats... Déu-n'hi-do, eh?, senyor Vidal Aragonès; jo crec que ha batut el rècord de nombre de preguntes per minut. (*Veus de fons.*) Intentaré respondre-les... No, no; està molt bé, perquè crec que ha anat bastant al concret, i intentaré respondre a tot allò que pugui en la primera intervenció i, si no, espero en la rèplica poder-ho acabar de completar.

Però permeti'm en primer lloc..., vostè també ho ha fet, eh?, ha fet una fotografia de com veu vostè, doncs, el sector públic. Vostè ens ha dibuixat, doncs, una fotografia molt negra, eh?, del que és la situació del sector públic a Catalunya. Jo..., deixi'm fer-li un parell de consideracions abans d'entrar, doncs, en matèria.

En primer lloc, com a conseller d'Administració Pública, abans de res voldria posar evidentment en valor la feina que fan els treballadors i treballadores de l'Administració. Són el cos i l'ànima, eh?, de l'altíssima qualitat dels serveis públics d'aquest país. Ho repeteixo, avui Catalunya té un sistema..., una altíssima qualitat en els seus serveis públics, i això és gràcies i sobretot als seus treballadors i treballadores.

I em sap greu que sovint els treballadors públics, sobretot en aquest Parlament, es facin servir com a arma llancívola entre partits i com a munició política contra el Govern, quan el que hauríem de fer és remar junts per millorar les condicions laborals i de sou d'aquests treballadors públics del nostre país. Ho hem vist amb les pagues; amb les pagues hem vist poca col·laboració i molta gesticulació. I no ho dic precisament per vostè, eh?, senyor Aragonès, ni pel grup que representa. Però sap quin és l'autèntic llast que avui hi ha en la millora de les condicions de treball dels treballadors públics? Jo crec que vostè ho sap perfectament: aquest llast es diu Espanya. Espanya és el peatge, en aquests moments, més car que paguen els treballadors de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del seu sector públic. Som on som per l'ofec sistemàtic imposat pel Govern espanyol, també pel que fa a la contractació pública de personal. En un país lliure, amb un sistema fiscal propi i amb plenes competències en funció pública, avui no hauríem de demanar permís per poder contractar més metges o més bombers o més mossos o més treballadors socials; senzillament ho faríem, eh?, ho podríem fer, evidentment amb l'única limitació que seria la nostra capacitat de generar riquesa suficient per tal de dotar-nos del sistema de funció pública que decidíssim tenir. L'essència de sobirania és la principal precarietat que pateix el sector públic a Catalunya, i jo crec que això vostè ho sap molt bé.

L'elevada temporalitat laboral a l'Administració de la Generalitat respon indiscutiblement a la imposició a partir de l'any 2011 de rigoroses limitacions a les contractacions indefinides, mitjançant la legislació bàsica estatal. Ha estat un recurs habitual per part de l'Administració general de l'Estat imposar anualment estrictes taxes de reposició d'efectius, i aquesta circumstància ha comportat conseqüències letals per a l'ocupació pública. Les vacants que aquesta legislació impedia ofertar per a la seva ocupació estable han hagut de cobrir-se majoritàriament amb personal interí per preservar i garantir els serveis públics essencials.

Amb el temps s'han generat inevitablement borses de temporalitat; és a dir, l'Estat ha volgut contenir la despesa en matèria de personal per la via de no permetre'ns ocupar les places vacants de manera estable. Perquè davant de la disjuntiva entre deixar els ciutadans desatesos o contractar personal, ni que sigui de manera temporal, per atendre'ls, el Govern de la Generalitat sempre ha optat per la segona opció, per afavorir la prestació dels serveis públics als ciutadans. Aquesta limitació ha provocat l'increment de la taxa de temporalitat, ha col·laborat en l'envelliment de les plantilles, també, del sector públic a casa nostra.

Ara, vuit anys després, l'Estat s'ha vist obligat a autoritzar precipitadament taxes de reposició addicionals, les anomenades «taxes d'estabilització i consolidació», per

mirar de reduir l'alta taxa de temporalitat, avui del 36 per cent, però amb l'objectiu de situar-la a un màxim del 8 per cent en els propers anys.

Està clar que tenim un problema de manca de sobirania per tal de poder prendre les nostres decisions. Com ja li he avançat al principi de la meua intervenció, un cop examinada l'arrel del problema, intentaré resumir què estem fent des del Departament de Polítiques Digitals i Administració Pública per revertir aquesta situació que, ho repeteixo, ens ha generat l'Estat centrifugant el seu dèficit.

Així, tan aviat com es van aixecar les limitacions establertes a la normativa estatal, el Govern va aprovar un acord –del 17 d'octubre de 2017– per fixar la taxa addicional d'estabilització i consolidació de l'ocupació temporal en un total de 29.973 places, distribuïdes en tres grans col·lectius: 15.000 i escaig en places de personal funcionari de cossos docents no universitaris, 9.300 i escaig en places de personal estatutari dels serveis de salut i 5.000 places de personal d'administració i tècnic funcionari i laboral.

En aplicació d'aquest acord vàrem aprovar, el 20 de desembre 2018, l'oferta pública parcial per a l'estabilització i consolidació de l'ocupació temporal, d'acord amb el qual s'oferten 15.018 places de diferents cossos i categories, i, escolti, és la més amplia aprovada mai per la Generalitat de Catalunya, aquesta macrooferta d'ocupació pública, un pla que ha començat a executar-se i que al final del període previst se n'hauran celebrat els processos selectius, i la taxa de temporalitat s'haurà reduït significativament, com és la voluntat d'aquest Govern.

Per tant, lluny de ser un govern de precarització, el que som és un govern d'estabilització i de consolidació.

Però no només s'està treballant des del meu departament per tal de millorar les condicions laborals i retributives als treballadors, sinó que com a govern tenim també un fort compromís amb totes les seves àrees. Per exemple, en l'àmbit de Bombers, el Govern ha arribat a un acord, aquest mes del 2019, amb les organitzacions sindicals més representatives del Cos de Bombers, pel qual s'han aprovat les condicions de treball d'aquest cos per al període 2019-2022. Es preveu un increment de 250 places de bombers anuals, fins a assolir un increment de mil places en el termini de quatre anys, entre altres mesures.

Pel que fa Mossos, s'han fet dues noves promocions d'accés al cos, la primera de 466 aspirants; va finalitzar el juny el curs de formació bàsica per a policies, i es distribuïran al llarg de tot el territori. Actualment també està en curs una nova convocatòria, que significarà la incorporació de cent cinquanta nous efectius, previst que iniciïn el període de pràctiques el juny del 2020, entre altres mesures.

A metges, en atenció primària, el passat mes de novembre es van acordar tot un seguit d'accions: contractar molts més metges; s'estan millorant també les condicions dels professionals en el servei d'atenció continuada i urgent, i el Pla d'urgències d'hivern ha tingut per primera vegada una dotació de 3,2 milions a primària.

En el cas dels docents, increment de la plantilla docent, de professorat, en 670 dotacions; convocatòria de més de 3.050 noves places; la borsa d'interins, que romandrà oberta al llarg de tot el curs. I podria continuar.

Pel que fa als treballadors socials, els quals vostè ha referenciat, miri, hi haurà aquesta setmana una reunió amb els sindicats en la mesa general dels empleats de l'Administració, precisament per tractar específicament aquest tema. Jo avui podria avançar-ne ja alguns detalls. Crec que per respecte a la feina que fem en aquesta mesa i per respecte als sindicats, si em permet, no ho faré. Però en tot cas sàpiguen que ens estem ocupant d'aquesta problemàtica.

En resum, hem arribat a nombrosos acords amb els sindicats de la funció pública per millorar les condicions laborals al sector públic. Amb motiu de la recent celebració de les eleccions sindicals de l'Administració de la Generalitat, que han provocat canvis en la representativitat sindical, m'he reunit ja amb tots els sindicats que han obtingut representació, amb l'objectiu de conèixer de primera mà les seves inquietuds.

tuds i interessos. Des del juny de 2018 hem assolit més d'una dotzena d'acords amb els sindicats majoritaris; d'entre tots en podria destacar uns quants i que vostè ja coneix: els acords que han possibilitat els increments salarials per al 2018 i per al 2019, amb un topall màxim permès per l'Estat; l'acord que possibilita percebre el cent per cent de les retribucions en cas d'incapacitat temporal, en tots els casos i des del primer dia. Què dir ja del retorn de les pagues extres? Em sembla n'hem parlat prou en aquest hemicicle.

Per tant, dir-los que aquesta és una conselleria compromesa des del primer dia en la recuperació dels drets laborals i de la millora de les condicions laborals dels treballadors públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*), hi estem compromesos i, per tant, som un govern que estem conjurats a fer el retorn d'aquests drets...

El president

Conseller...

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

...que molts d'ells els hem fet ja i que esperem que els que manquen –i en la rèplica li podré donar més concreció– els puguem continuar fent en els propers mesos. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn de nou del diputat senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Conseller, com vostè insisteix tant en aquesta idea de que els límits, tots tenen l'origen, entenem, que vostè diu l'Estat espanyol quan es refereix a Espanya, el primer que li hem de recordar i li traslladàvem al vicepresident quan ens explicava l'acord d'increment retributiu del 2019 o per al 2019..., ni tan sols van fer efectives totes les possibilitats que els permetia la normativa estatal, ni tan sols podien anar fins a la normativa estatal, i van decidir que no ho feien. No estem parlant de fa cinc anys ni de deu anys, estem parlant d'aquest any, dels increments retributius que es van acordar per a l'any 2019.

També és cert que nosaltres tenim tota una sèrie de limitacions quant a sobirania, que aquesta organització política, aquest subgrup s'encarrega de recordar sempre que pot. Però, mirin, vostès ens parlen de la necessitat i fins i tot que tindríem una llei catalana de funció pública; ja tenim una normativa de l'any 97 sobre funció pública, i ens agradaria saber si la tindrem o no la tindrem aquesta legislatura, esperem que sí, perquè, si no, seria incomplir allò que ens han anunciat.

Però els fem alguna pregunta més concreta sobre el que haurà de ser aquesta normativa, que vostès no volen abordar, fins i tot, les pròpies competències que tenim. Desenvoluparà tot allò que permet l'EBEP –normativa espanyola–, o reproduirà l'EBEP i, per tant, no desenvoluparà aquelles funcions que podrien ser pròpies?

I la tercera qüestió, que vostè també coneix i que en aquest saló de plens suposem que tothom n'és conscient: les limitacions, qui les dicta realment és la Unió Europea, la troica. Diguin vostès que quan siguem república també incompliran o no compliran aquests mandats, aquells verins que ens recomanen la troica o la Unió Europea. Estaria bé que ara ens diguessin: «Quan siguem república, nosaltres aquestes retallades no les aplicarem, perquè no seguirem els mandats de la Unió Europea ni de les polítiques de la troica.»

Hem volgut fer-li, de veritat que no moltes preguntes; teníem cinc o sis preguntes –normalment, en interpellacions d'aquest tipus, fem nou o deu preguntes. I alguna d'aquestes és essencial: 5,19 per cent, únicament, són els treballadors i les treballadores públiques; per vostè, del total d'ocupats, això és suficient per tenir uns serveis públics de qualitat? S'hi vol pronunciar? Vol manifestar que evidentment necessita com a mínim un 9, 10 per cent dels ocupats per tenir uns serveis públics de qualitat?

Segona pregunta que li fèiem, i és essencial, senyor conseller: com reduïm la temporalitat a un 8 per cent? Que no és la proposta de la CUP. La proposta de la CUP seria que únicament ha de ser temporal allò que cobreix activitats temporals. Però allò que diu la seva estimada Unió Europea: 8 per cent de temporalitat. Com ho faran efectiu?

Després també ens plantejàvem aquesta lògica de «la limitació la tenim a l'Estat espanyol». Mirin, l'hi hem preguntat també: farà efectiva la possibilitat que permet l'article 61.6 de l'EBEP i, per tant, que fem una convocatòria específica per a aquells treballadors i treballadores que tenen més edat i tenen més antiguitat prestada als serveis públics? O, més enllà d'això, la disposició transitòria quarta de l'EBEP: treballadors i treballadores que encara no tenen plaça estable i que porten treballant al sector públic des de l'any 2005; farà una convocatòria específica per a aquests? Això no és que haguem d'incomplir normativa espanyola ni que tinguem limitació en la normativa espanyola; fins i tot és el mateix compliment d'alguna de les possibilitats que permet la normativa espanyola.

I després deixi'm que li traslladem un consell: de veritat que el millor exemple per parlar de recuperació de drets no són les pagues extres, per com ens donen el temps, primer, anys després, i segon, com vostès han incomplert acords, mocions d'aquest Ple, i resten amb menys importància, però sobretot pactes amb els representants i les representants dels treballadors, que això hauria de ser inaudit, que un govern signi un pacte anys després de recuperació d'allò que és dels treballadors i les treballadores, les seves retribucions, les seves pagues, i decideixin fins i tot incomplir els seus propis acords.

Li preguntàvem també per la prevenció de riscos laborals. Pot semblar que això a l'Administració pública no té importància, però té molta importància. Quin és el seu model de prevenció de riscos laborals i quines polítiques faran efectives?

I després a nosaltres no ens convenç amb el fet de dir que no ens dona explicacions sobre les treballadores socials perquè està pendent de reunir-se amb els sindicats. Ens pot donar una explicació general de quin és el seu model, que és allò que li demanem des de fa molt de temps.

I l'últim o l'última idea que per nosaltres és essencial: no serveix únicament signar determinats acords amb els representants dels treballadors i les treballadores; serveix escoltar i complir allò que diuen els representants dels treballadors i treballadores, que és la reposició de drets absoluta. No signar simplement acords que no resolen els problemes dels serveis públics.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller senyor Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Gràcies, senyor diputat. Miraré ara de respondre algunes de les qüestions més concretes que m'ha preguntat al respecte.

Llei catalana de la funció pública. Ho portem en el pla de govern; per tant, la nostra voluntat, evidentment, és donar compliment a aquest pla, i espero, eh?, que aquesta llei, doncs, quan la tramitem aquí en el Parlament, això permeti generar els consensos suficients com per fer una bona llei de la funció pública catalana per als anys que han de venir. Crec que no serà tasca fàcil, eh?, perquè és probable que hi hagi posicions disperses sobre com afrontar, diguéssim, aquesta llei, però en tot cas crec que ho hem d'intentar, i, per tant, és voluntat del Govern, atès que ho portem en el pla de govern, d'impulsar-la.

En segon lloc, ha parlat vostè també del tema de les auditories. Evidentment, no tinc la xifra de les auditories dels darrers vint anys, eh? El que sí que li puc dir és que en els darrers vuit n'hem fet una cada quatre anys, que és el que hem cregut, doncs, que era la periodicitat amb la qual era suficient fer-les. Si aquest període no és suficient en tot cas ho revisarem, eh? Però hem entès que una auditoria cada quatre

anys en l'àmbit de la prevenció dels riscos laborals ens semblava suficient, però estem disposats a parlar-ne de fer-ne més, si així es considera.

Després també vostè ha parlat del nombre de treballadors que hi ha en aquests moments a l'Administració i de si han de ser més, han de ser menys, etcètera, i si el percentatge que en aquests moments, doncs, tenim a la Generalitat és suficient per cobrir el que han de ser uns serveis públics de qualitat. Jo crec que la pregunta és equivocada, eh?, des d'aquesta perspectiva. Jo crec que mesurar el que és la funció pública pel nombre de treballadors, tenint en compte que hem de començar a pensar en com ha de ser aquesta administració del futur..., i vostè parla molt dels drets, evidentment, importantíssims, eh?, drets que s'han perdut al llarg d'aquests anys i que estem intentant molts d'ells recuperar-los, drets al voltant de l'àmbit salarial, drets relacionats amb l'àmbit del treball, eh?, per tant, en el si de l'Administració, d'honoraris laborals, condicions de treball, etcètera. Però vostè no parla gens de drets del futur, eh? Jo crec que també hem de començar a plantejar quins seran els drets en les noves formes del treball també en l'Administració, que vindran sí o sí.

Jo crec que aquí, quan comencem a plantejar l'Administració del segle XXI, que contempli aquestes formes noves de treballar, que també ja comencen a ser pròpies del present, hem de, per exemple, començar a pensar, doncs, què significa l'impuls del teletreball, eh? Aquí ja li avanço que estem treballant en un decret per impulsar el teletreball a la Generalitat. I penso que això és millorar i és disposar d'instruments que milloren les condicions dels nostres treballadors en el segle XXI. Però també, per exemple, en l'àmbit..., això del teletreball pot permetre una millor conciliació, pot permetre millorar, eh?, en molts aspectes de l'àmbit laboral. Però també ajustar-nos a la reforma horària. O, per exemple, en àmbits com habilitar espais de *coworking*. O el dret a la desconnexió digital, que tampoc n'ha parlat. Pensava que avui també trauríem temes o drets més moderns que penso que hem també de posar o de començar a posar sobre la taula, que crec que són imprescindibles per afrontar aquest repte de l'Administració del segle XXI.

I això ho relaciono amb el que deia abans vostè del nombre de treballadors que necessita una administració, com també el nombre de treballadors que necessita, en aquest cas, una empresa. Cada cop més estem veient també que la tecnologia comença a tenir un paper important en el qual segurament molts dels serveis i processos que prestem dins d'un àmbit de l'Administració o en l'àmbit de prestació de serveis, doncs, no imprescindiblement s'han de fer específicament en l'àmbit, o contemplar en l'àmbit dels recursos humans, sinó que segurament es poden contemplar altres formes que ajuden a prestar un servei inclús de millor qualitat. Què vull dir amb això? Que és una pregunta trampa, la que fa vostè. No podem mesurar en aquest sentit com ha de ser l'Administració del segle XXI només basada en el paràmetre de quants treballadors ha de tenir.

Jo crec que la xifra de treballadors ha d'anar acompanyada d'una reflexió del que signifiquen també aquests nous paràmetres d'aquesta Administració digital, però també eficient, que treballem de cara als propers anys, contemplant tots aquests elements que li acabo de contemplar, també drets, com el dret a la desconnexió digital, que penso que és un àmbit en el qual des del Govern també estem impulsant, com també altres àmbits, com he dit el teletreball i altres iniciatives, que faran de la Generalitat, de l'Administració de la Generalitat, una administració referent. I aquí el projecte del districte administratiu, en el qual concentrarem gran part dels serveis de la Generalitat en aquests propers anys, volem que siguin precisament el model a seguir d'aquesta administració del segle XXI.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals

300-00169/12

El sisè punt de l'ordre del dia és: Interpellació al Govern sobre la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per a l'exposició, té la paraula la senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bona tarda, president, consellers, conselleres, conseller Puigneró, també la Joana Barbany, directora general de Societat Digital, el secretari general de Funció Pública. Nosaltres volem fer aquesta interpellació al conseller Puigneró arran de l'aprovació, fa unes setmanes, de la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals. Aquest grup parlamentari, Junts per Catalunya, va néixer després de l'1 d'octubre, i ha defensat sempre i defensarà la necessitat de garantir els drets civils i polítics. Però també ens interpel·la la defensa dels drets polítics, civils, però els socials, els econòmics, els drets mediambientals, els drets dels col·lectius més vulnerables. Per què? Perquè tenim un profund respecte a la voluntat de progrés de la societat catalana, a la seva maduresa i capacitat de decisió, especialment després de l'1 d'octubre.

No els sorprendrà, diputats i diputades, si els dic que al llarg de la nostra història Catalunya ha estat capdavantera en moltíssimes fites. Dos exemples ben diferents. En l'àmbit del dret, Catalunya té un dret civil propi que va començar a compilar-se a mitjans del segle XIII. Destacaria el Llibre del Consolat del Mar, una obra mestra del dret marítim medieval que ha esdevingut la base de la legislació naval mercantil de nombrosos països fins i tot encara ara. Un segon exemple, per exemple, va ser el 2001, va néixer la Wikipedia. Diputats i diputades, saben quina va ser la segona llengua, després de l'anglès, en tenir-hi continguts? El català. A l'actualitat, disposa de més de sis-cents mil articles consultables que surten dels valors de la cooperació, el treball en xarxa, la gratuïtat, compartir coneixement, la cultura, millorar, transformar, aquesta vessant social que té la Wikipedia.

Per tant, des de dos exemples molt diferents, del Llibre del Consolat del Mar a la Wikipedia..., posen sobre la taula el fet diferencial de la societat catalana de la voluntat de progrés i de sumar-se a les iniciatives més transformadores. I aquí és on rau la Carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals, perquè no es produeix per si mateix, es produeix perquè hi ha un teixit associatiu, unes empreses, uns emprenedors, unes emprenedores, que volen liderar aquesta transformació digital. I això no és casual, sinó que hi ha el compromís de la revolució digital de la societat catalana. Per això, conseller Puigneró, li volem preguntar com ha nascut aquesta carta, si ha nascut amb participació de la societat, de baix a dalt, liderada també per un govern amb una conselleria específica dels temes digitals.

Aquesta carta forma part de l'ideal de llibertat, amb una societat i un govern que avança, que ordena, que garanteix, que progressa, que debat, que vota, que navega, que comparteix, que crea programaris, que es relaciona amb el món. Per això li preguntem: aquesta carta..., perquè aquesta carta presenta uns drets..., vostè ara feia referència als drets del futur, aquesta carta planteja uns reptes, els reptes digitals, esdevenint una carta, doncs, que planteja drets i responsabilitats en àmbits com l'accés universal a internet, el canvi en la governança amb la seva incidència en la transformació digital, el dret a la llibertat d'expressió, la ciberseguretat o la privacitat a la xarxa.

Avui som 23 de juliol i és plenament vigent la conferència que va fer el pare del programari lliure, en Richard Stallman, que va fer a Barcelona l'abril del 2008 i on parlava del *software* lliure i dels drets humans. La vulneració dels drets humans, també dels digitals, va ser una realitat que vam viure els catalans i catalanes que vam anar a votar «sí» o «no» l'1 d'octubre. Sí, perquè, diputats i diputades, Cata-

lunya durant l'últim trimestre del 2017 va patir un veritable estat de setge digital. L'Estat espanyol, mitjançant la seva policia i la Guàrdia Civil, va atacar els sistemes informàtics de la Generalitat per evitar la celebració del referèndum, cosa que també va succeir el 9 de novembre.

Però els atacs informàtics no van concentrar-se només a evitar l'exercici de la democràcia, sinó que, de retruc, van afectar i van fer caure la web del Servei Meteorològic de Catalunya, la recepta electrònica o l'accés als historials clínics dels pacients del sistema de salut. Aquests atacs van vulnerar els drets fonamentals, es van tancar més de cent quaranta pàgines que tenien relació amb el referèndum. Aquest punt és, diguem-ne, absolutament gravíssim, perquè la vulneració dels drets digitals és una vulneració dels drets fonamentals. Quan l'Estat ataca i tanca pàgines web informatives, el que fa és vulnerar un dret fonamental. Quan l'Estat bloqueja l'accés als historials clínics, el que fa és vulnerar un dret fonamental. I quan l'Estat impedeix l'accés a la recepta electrònica, el que fa és vulnerar un dret fonamental. I per això el Govern crea i s'ha de dotar d'eines de protecció de garantia als ciutadans.

En aquest punt, amb relació a la carta, també esmenar, i esmentar, l'informe del relator especial sobre la promoció i protecció del dret a la llibertat d'opinió i expressió del Consell de Drets Humans de Nacions Unides, del 16 de maig de 2011. Es considera que l'ús de tecnologies de bloqueig de pàgines web per part de l'Estat incompleix amb la seva..., amb freqüència la seva obligació de garantir el dret de la llibertat d'expressió, ja que les condicions que justifiquen el bloqueig no estan establertes per cap llei i, per tant, hi ha arbitrarietat. I això és el que vam veure: l'Estat i el Govern espanyol van actuar amb arbitrarietat, van vulnerar drets digitals. Per tant, els estats..., arran d'aquest informe, estableix que han d'adoptar mesures apropiades per investigar i per fer front a aquests ciberatacs per fer front a les vulneracions dels drets digitals.

Més enllà de l'avenç de Catalunya, internet s'ha convertit en un instrument indispensable per exercir diferents drets humans per lluitar contra la desigualtat, doncs, per exemple, amb l'accés a internet, per un accés que no creï desigualtats entre ciutadans de primera i segona..., condicions de ciutadans de primera i segona, o bé desequilibris territorials entre ciutadans que viuen a Barcelona o ciutadans que viuen a qualsevol dels llocs de Catalunya. Per tant, aquest instrument, internet, fa que l'Estat..., en aquest cas no és possible, però sí que tenim un govern que governa i, per tant, plantegi instruments eficaços. I aquest accés universal d'internet ha de ser prioritari. Per tant, nosaltres veiem que aquesta..., i per això volfem interpellar, aquesta carta el que estableix són drets i deures, responsabilitats, i creiem que ens ha d'aproximar a aquestes fites del que representa internet.

Els drets digitals, com ho van ser molts altres drets amb anterioritat, formen part de l'agenda política dels governs i del Parlament, i per això li hem formulat aquesta interpellació, perquè estarem al costat del Govern per continuar avançant. I aquesta també era una de les altres preguntes que volfem formular-li: aquesta carta, que presenta una metodologia, uns informes, un rigor molt concreta, quins són els propers passos i com podem ajudar des del Parlament de Catalunya perquè aquesta carta innovadora pugui avançar i, per tant, aquests nous drets, fruit d'aquesta nova societat, com són els drets digitals, i en una altra època van ser d'altra tipologia de drets, puguem ajudar a continuar transformant des del Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Bé; gràcies, president. Diputada, molt bona tarda. Mireu, internet ha transformat les nostres vides, ha transformat també la indústria, està transformant els serveis i, de fet, això ho ha fet només en vint-i-cinc anys, ho ha fet amb una velocitat impressionant. El proper que transformarà, al meu parer, és la governança de la democràcia,

entesa com hem exercit fins ara la política. Els fets ocorreguts a la tardor del 2017, però també podríem parlar dels fets ocorreguts al voltant del 9 de novembre del 2014, han posat de relleu la necessitat d'obrir un procés de reflexió sobre els drets i les responsabilitats fonamentals en la nova era digital. Com molt bé ha explicat la diputada, Catalunya ha presentat la seva primera carta, de fet, encara, diguéssim, és una versió 1.0 de la carta, és aquesta d'aquí, una carta de drets i responsabilitats digitals, un fet que, al meu entendre, ens situa a l'avantguarda no només de les nacions capdavanteres en l'àmbit digital, sinó que també, i més important, en l'avantguarda de les nacions democràtiques i de dret més avançades. Es tracta d'un projecte d'innovació social obert i en construcció constant.

L'elaboració de la carta ha estat un camí que varem iniciar aprenent de les iniciatives existents arreu del món per a la definició de codis ètics i sistemes de drets en l'esfera digital. A partir del procés inicial, liderat pel departament, pel Departament de Polítiques Digitals i Administració Pública, aquesta primera proposta ha estat elaborada amb un grup de dos-cents cinquanta professionals de diversos àmbits i sectors de la societat civil, d'entitats, d'empreses, d'organitzacions, de centres de recerca, del món jurídic i també de la mateixa Administració. La carta recull els drets de les persones en la seva versió digital, drets digitals nous i emergents, i drets del segle XXI.

La proposta els agrupa en els següents àmbits. El primer d'ells, en l'àmbit de l'accés, l'accés universal a internet; un accés que sigui, com he dit universal, equitatiu, no discriminatori i de qualitat per tal d'evitar l'escletxa digital.

Un segon àmbit, que és el model de governança d'internet, que el volem o que pretenem que sigui obert, inclusiu i amb pluralitat i diversitat d'actors; la governança d'internet requereix una estructura democràtica, amb una ciutadania apoderada.

El tercer eix, la llibertat d'expressió i d'informació. Aquest no és un dret nou, però l'hem d'adaptar a internet, per una internet lliure de censura. Els drets a la llibertat d'expressió i d'informació s'han de defensar amb fermesa en l'àmbit digital tant com a l'espai no digital, com ja intentem fer.

El següent eix, el de la innovació digital, creació, accés i distribució del coneixement. Tothom ha de tenir dret a generar, distribuir i compartir el coneixement digital; també el dret a innovar en els diferents àmbits de la societat digital.

El següent eix, el de la protecció de dades i privacitat de la informació. Sempre que es faci accés i ús de les dades obertes que són d'interès públic per afavorir la innovació oberta, la investigació i el coneixement democràtic, es garantirà el dret a la privacitat de les persones. Això requereix un context de sobirania personal sobre les dades, sobre les dades pròpies, on per disseny es defensa la privadesa de les persones i la transparència de les institucions.

També, i aquest és un nou eix, hem de garantir la capacitació i la inclusió digital. Les societats tenen el dret i la responsabilitat d'educar-se i educar sobre i mitjançant les tecnologies digitals, tant internet com la intel·ligència artificial, i sobre els nous drets i les noves estructures socials, econòmiques i culturals de l'era digital. Els col·lectius socials que requereixen una especial atenció i protecció tenen dret a gaudir d'un accés igualitari a un ensenyament digital, competent, segur i especialitzat. Infants i joves tenen el dret i la responsabilitat de liderar la transició cap a una societat plenament digital; en conseqüència, tenen el dret i la responsabilitat de formar-se en coneixements tecnològics que els permetin fer el paper d'agents de canvi que tradicionalment correspon a les generacions més joves i que s'accentua en la nostra era.

El setè eix, el de l'ètica en l'ús de la intel·ligència artificial i dels algorismes. Avui és importantíssim saber qui i sobretot com gestionaran els algorismes que regiran la nostra vida. Aquest és un àmbit molt important i molt transcendent.

I finalment, els mecanismes de salvaguarda dels drets digitals. Així els organismes públics han d'establir mecanismes públics de salvaguarda dels drets de la ciutadania en l'ús de desenvolupaments tecnològics garantint a totes les persones l'accés universal i efectiu a sistemes i mecanismes de resolució de conflictes, eficaços i eficients,

gratuïts, de resposta ràpida, que compensin les diferències econòmiques, geogràfiques i logístiques que presenten les persones consumidores i usuàries de desenvolupaments tecnològics enfront dels desenvolupadors i les corporacions tecnològiques.

Presentem, doncs, ho hem fet aquesta setmana, o ara fa quinze dies, el que podríem considerar com els drets fonamentals en l'era digital amb la voluntat d'inspirar futures modificacions d'estatuts o de normatives europees, i, per tant, un marc que inspire i s'apliqui en el que han de ser els nous drets fonamentals. De fet, sense anar més lluny, el senyor Pedro Sánchez ahir a la seva investidura va anunciar que en el seu mandat, si finalment és escollit president, doncs, una de les seves iniciatives serà precisament impulsar una carta de drets i responsabilitats digitals. Ho celebrem. Ho celebrem perquè, evidentment, si analitzem el que ha passat a l'Estat espanyol aquests darrers anys, doncs, cal realment una carta, veient la repressió digital..., que se n'ha parlat molt poc; s'ha parlat molt de la repressió policial i judicial que hem patit ciutadans de l'Estat espanyol al llarg d'aquests darrers anys, però s'ha parlat molt poc de la repressió digital. Per tant, benvinguda sigui aquesta carta si és per fer que fets com els que han ocorregut no tornin a passar mai més.

Estic convençut que si avui redactéssim de nou la Declaració universal dels drets humans, que és de 1948, tots aquests drets estarien recollits. Així doncs, estem contribuint al debat general amb vocació internacional, per això el Govern està constituint l'*advisory board* internacional, un grup format per persones referents en l'àmbit internacional i defensors dels drets digitals que ajudaran a completar la carta amb les seves aportacions. Ara el que hem fet ha sigut fer la feina catalana, eh?, des de l'àmbit estrictament professional, per tant, amb gent de reconegut prestigi que ha treballat en aquest àmbit. Vull donar les gràcies, en aquest cas, a més de 250 persones que han participat en el debat i en l'elaboració d'aquesta primera proposta de la carta. Gràcies, també, doncs, pel compromís, eh?, en la defensa d'aquests drets digitals a Catalunya. Gràcies per la gran feina i pel mateix debat que això ha generat en el si d'aquest grup. I també gràcies per ajudar a situar Catalunya en l'avantguarda dels drets fonamentals en l'era d'internet.

Evidentment el nostre propòsit és que això no quedi aquí i que, per tant, puguem traslladar també en aquest Parlament la forma que creguem més convenient per tal de que convinguem que els drets digitals, els drets fonamentals en l'era internet, cal també que estiguin preservats.

El que ha presentat el Govern, doncs, és una primera proposta de carta, una iniciativa que pretén ser viva i dinàmica, i amb vocació normativa i de contribució al debat global. Els convido, per tant, diputats i diputades, a participar-hi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Té la paraula per la rèplica la diputada... *(Gemma Geis i Carreras renuncia a fer ús de la paraula.)*

Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic de polítiques de dones

300-00168/12

El setè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el Pla estratègic de polítiques de dones, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per l'exposició, la senyora Anna Geli.

Anna Geli i España

Consellera, conseller, diputats, diputades, personal del Parlament, bona tarda a tothom. Avui parlem de dones i avui parlem de violència masclista, i que no ho fem més enllà del 8 de març o del 25 de novembre, Dia Internacional contra la Violència cap a les Dones, ens ha de donar esperança. Esperança no vol dir que tinguem la

solució al problema; esperança vol dir que el problema està a sobre de la taula i que volem solucionar-ho amb la complicitat i la corresponsabilitat de totes i tots nosaltres, perquè cada cinc hores i mitja hi ha una denúncia per violació. Ho han sentit bé: cada cinc hores i mitja. En la tarda que serem aquí hi haurà com a mínim, doncs, una denúncia per violació.

Per això, per les nostres filles, mares, àvies o germanes que han sobreviscut a la barbàrie, hem d'eliminar aquesta xacra social que és la violència masclista, perquè avui les dones ja no tenim por a parlar i a lluitar conjuntament, i hem de lluitar contra el patriarcat des de la transversalitat. Només ho aconseguirem des de la més estricta sororitat, des de l'Institut Català de les Dones, des del Consell Nacional de les Dones, totes les associacions, entitats, administracions, Govern i Parlament, i cal fer-ho, a més, comptant amb els homes. Ens cal aquesta transversalitat per abordar les violències des de tots els fronts, elaborant polítiques de gènere per desconstruir el patriarcat.

Fixin-se en la profunditat del problema només amb dues dades. La línia d'atenció de les dones en situacions de violència masclista, la 900 900 120, ha registrat a Catalunya una mitjana de gairebé cinc-centes trucades al mes; la majoria denuncien violència física i psicològica i són fetes per la mateixa víctima. El portal *Feminicidios.net* reporta cinquanta-dos feminicidis a l'Estat espanyol, incloent-hi Catalunya, durant tot aquest 2019; una xifra que totes sabem que no és definitiva ni del tot real, perquè les estadístiques no compten les morts associades indirectament al masclisme; exemples de mares assassinades pels seus fills, fills víctimes de les parelles de les seves mares o fills que s'han quedat orfes de mares que han estat assassinades.

El feminisme és atacat constantment perquè sacseja les estructures de poder, que són essencialment pensades i executades des del patriarcat des de fa segles. Per això els fem tanta por. De fet, ja el 1791 es va posar de manifest que el feminisme era una qüestió de drets i deures universals..., drets humans –perdó– i universals. A la França revolucionària l'occitana Olympe de Gouges escrivia enmig d'un món misogin el famós manifest *Les droits de la femme*, com a reacció a la declaració només dels drets dels homes i del ciutadà.

El manifest començava amb la frase: «Home, ets capaç de ser just? Una dona et fa aquesta pregunta.» I avui des de Junts per Catalunya entomem la pregunta i la plasmem en aquesta interpellació sobre el Pla estratègic de polítiques de dones 2019-2022, que fa dues setmanes la consellera Budó ens va presentar a la Comissió d'Igualtat, i perquè creiem que només insistint en accions concretes s'aconsegueixen els objectius. I per això ens felicitem. Ens felicitem per l'anunciada inversió de 72 milions i mig d'euros que ha de permetre com a mínim donar millor compliment a la Llei 17/2015 i a la 5/2008.

Però també volem que el Govern continuï aprofundint en aquest pla estratègic dels sis eixos. Amb el primer eix, el Govern ha de fomentar la coeducació i la promoció de valors i models igualitaris perquè visquem en una societat avançada. Hem d'acabar amb els estereotips culturals de gènere a través de l'educació basada en la igualtat i el coneixement de l'altre a través de l'afectivosexualitat. Un estudi de la Universitat de les Illes Balears alerta que l'accés a la pornografia s'avança als vuit anys; parla de la pornografia i del nou consum, i en la seva hipòtesi relaciona aquesta sexualitat imposada del patriarcat amb aquest tipus d'indústria pornogràfica que respon només als interessos econòmics agressius. Si a aquesta edat prematura de consum pornogràfic, hi sumem l'Enquesta sobre ús de les TIC en les llars durant el 2018, tenim el còctel Molotov, ja que gairebé el 80 per cent de nens i nenes de deu a quinze anys utilitzen els telèfons mòbils de forma constant i habitual. Això no ens ho podem permetre.

Per altra banda, i al segon eix, ens parla de com abordar l'equitat en el treball i en la corresponsabilitat en els usos dels temps. Aquí la importància d'implementar la reforma horària; endreçar el temps ens dona millor qualitat de vida, i per això cal seguir conscienciant la ciutadania sobre els usos del temps a través de la reforma horària del 2025, concretament del Pacte de la reforma horària del 2025.

Cal insistir i donar eines a les dones perquè el repartiment de les tasques i les responsabilitats en tots els àmbits i situacions vitals no recaigui sempre en nosaltres: embaràs, maternitat, treball de la llar, cura de les persones. Segons les dades del 2017, en els estudis de formació professional de Catalunya gairebé un 30 per cent de les noies escullen formacions vinculades a serveis socioculturals i a la comunitat; els nois són només el 4 per cent. Això és producte del patriarcat i no ens ho podem permetre.

El tercer eix del pla aborda de forma directa la prevenció i erradicació de la violència masclista. Certament es necessiten més recursos i més mecanismes de coordinació pel que fa a la xarxa d'atenció i recuperació integral de les dones que pateixen o han patit violència masclista i de les seves fills o fills dependents. Però quan i on es produeixen aquestes violències masclistes? Doncs es produeixen a tota hora i a tot arreu, i, segons la conselleria d'Interior, una de cada cinc agressions sexuals són o van ser en entorns d'oci de nit, especialment accentuat amb el fenomen de les violacions en massa, com és el cas de La Manada. No podem permetre'ns *ni un sol cas més*, i això que segons el portal Femicidios.net en el que portem d'any a Espanya hi ha hagut trenta-quatre casos de violacions en grup. Prou violacions i prou violacions en grup. Ho hem d'aturar i hem de donar més i millor atenció a les dones en el moment de les denúncies, però també cal evitar que es puguin trobar amb l'agressor o que hagin de passar per més d'un judici sense l'acompanyament necessari.

Per la prevenció i l'erradicació de la violència de gènere, a inicis d'aquesta legislatura es va posar en marxa el Protocol contra les violències sexuals en entorns d'oci, que preveu formar més de tretze mil persones i establir protocols per tal d'actuar de forma professional. Amb això no n'hi haurà prou. Per això hem d'insistir perquè ningú més victimitzi i revictimitzi una i una altra vegada la noia agredida o assassinada; l'únic culpable és l'agressor, és ell, o ells, i ningú més, i entre tots ho hem d'erradicar.

Per acabar amb el patriarcat, per acabar també amb el sostre de vidre i el terra enganxós, dos conceptes relacionats amb l'eix 4, sobre la participació política, cal fomentar la presència de les dones en entorns especialment masculinitzats i establir mecanismes de paritat utilitzant sistemes com el de les llistes cremallera, en el cas de formacions polítiques, i per tot això el pla de govern també aborda la visibilització de les dones en la comunicació no sexista.

Us posaré un exemple que demostra la mirada androcèntrica de la nostra societat. La setmana passada es va celebrar l'aniversari de l'arribada a la Lluna de la missió de l'Apollo 11. Pràcticament tothom ha sentit a parlar del Neil Armstrong, però gairebé ningú coneix Margaret Hamilton, i avui ho dic, amb el conseller de..., que ell mateix va fer un tuit en aquest sentit. Ell va trepitjar la Lluna, però ella va dirigir tot el programari de navegació i va prendre decisions transcendentalíssimes, que van permetre, precisament, fer aterrar el coet. I, en canvi, ella ni es coneix, no?

Aquest és només un exemple de la mirada de la nostra societat, però també és un exemple d'esperança. I, com deia al principi, doncs, tenim esperança que la matriculació de les dones a les carreres tècniques augmenti en els propers anys. Tenim esperança que el nostre Govern incorpori la perspectiva de gènere en les polítiques públiques. I volem convertir aquesta esperança en realitat perquè algun dia tinguem més dones al Cos de Mossos d'Esquadra i perquè algun dia no calgui l'Observatori Català de Justícia en Violència Masclista i perquè algun dia el Codi civil de Catalunya hagi suprimit d'una vegada per totes les expressions masclistes. I ben aviat tindrem el Consell Assessor de les Dones del Món Rural i Marítim i ben aviat hauréu millorat la reassignació sexual, per evitar la discriminació contra dones, nenes i qualsevol tipus d'agressió LGTBI-fòbica.

Per això, a tots aquells que ens volen silenciades, còmplices i submises, ni callarem, ni serem còmplices, ni serem submises. Tenim tota l'esperança, i per això respondrem totes juntes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda, diputades, diputats, conseller. Diputada Geli, gràcies per aquesta interpellació. Una interpellació que, com vostè deia, ens permet parlar d'aquestes polítiques d'igualtat, d'aquesta lluita contra la violència masclista més enllà de les dates assenyalades, com pot ser el 8 de març. Vostè ho explicava en la seva intervenció: el passat 9 de juliol es va aprovar el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022, i aquella mateixa tarda la vaig poder presentar en la Comissió per a la Igualtat de les Persones, d'aquí, del Parlament de Catalunya.

Vull destacar, de forma molt especial, que aquest pla estratègic va ser prèviament aprovat per la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat Efectiva entre Homes i Dones, el passat 9 d'abril de 2019, i que ha comptat amb un ampli procés participatiu, amb la incorporació d'esmenes d'unes seixanta entitats i institucions, i el seu encaix també amb totes les actuacions proposades pels tretze departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya. Amb la posterior revisió també i la posterior validació a càrrec d'una comissió de quinze expertes en els diferents àmbits de la intervenció de les polítiques públiques d'igualtat de gènere, molt especialment en la lluita contra la violència masclista.

El resultat de tot aquest treball ha estat que aquest pla estratègic, que inclou 21 objectius estratègics, 103 objectius operatius i 326 actuacions a desplegar els propers anys, dona resposta a accions instrumentals bàsiques: la transversalització de la perspectiva de gènere i també el desplegament de la Llei 17/2015. Acompanyant aquest pla hi ha la programació econòmica per a aquest any 2019, que se situa al voltant dels 72 milions d'euros.

Aquest pla estratègic és la manifestació de la fermesa del Govern de Catalunya en continuar i enfortir la lluita per la igualtat de dones i homes, que a més a més de persistir en el treball de la transversalitat de la perspectiva de gènere, també concreta tot un seguit d'actuacions a impulsar en els àmbits més rellevants de l'acció de govern pel que fa a l'assoliment de la igualtat entre dones i homes.

Diputada Geli, vostè, en la seva intervenció feia una enumeració dels sis eixos mitjançant els quals es desplegarà aquest pla. Jo voldria repassar aquests eixos. Voldria repassar-ho detallant aquells objectius i algunes mesures concretes, perquè només insistint en fer accions concretes aconseguirem els objectius que ens hem proposat. Comencem, doncs, pel primer eix: la coeducació i promoció en valors i models igualitaris. Perquè quan parlem d'educació hem de tenir molt clar que ho fem parlant de l'educació al llarg de la vida, perquè el nostre objectiu és educar el conjunt de la societat, de totes les edats, per poder assolir la igualtat efectiva entre dones i homes. Només així podrem acabar amb els estereotips culturals i de gènere. Volem educar des de totes les institucions, no només l'escolar, per la igualtat real de drets i d'oportunitats, posant en valor, indistintament, l'experiència, les aptituds i l'aportació social i cultural de dones i homes. Volem, mitjançant l'educació, eliminar els estereotips culturals de gènere, que porten a valoracions desiguals dels rols que tenen homes i dones en els diferents àmbits de la vida. I també volem educar en l'ús d'un llenguatge que sigui respectuós i inclusiu.

Passem al segon eix, que es fixa en la promoció de l'equitat en el treball i la corresponsabilitat en els usos del temps. En aquest eix vull destacar cinc objectius: actuacions destinades a promocionar i sensibilitzar sobre la igualtat de gènere; iniciatives per assegurar i millorar l'ocupabilitat i l'ocupació de les dones; establir mesures per donar suport a les empreses per tal d'elaborar i aplicar mesures i plans d'igualtat; reconèixer la vàlua del treball domèstic i la cura, i mesures perquè els sectors feminitzats siguin revaloritzats socialment i tinguin el mateix reconeixement i les

mateixes condicions laborals que els altres sectors. De fet, aquests eixos que ara els presentava, són eixos que en podríem dir de promoció, i que responen a una lluita en positiu, a uns valors i a una fermesa de les conviccions.

Jo voldria també passar a un altre dels eixos, que torna a ser una lluita, però, en aquest cas, una lluita, deixi-m'ho dir, que ha de ser de tots i totes. Aquesta lluita que conforma aquest tercer eix és la prevenció i l'erradicació de la violència masclista. «Mil feminicidis»; amb aquest titular, fa poques setmanes, la periodista Alba Alfageme escrivia un article en un diari on explicava: mil dones assassinades, la freda xifra de feminicidis que hi ha hagut a l'Estat espanyol des de l'any 2003, quan va iniciar el recompte oficial de dones assassinades per les seves parelles o exparelles. Anteriorment, aquests crims no es comptabilitzaven de manera específica i quedaven soterrats entre d'altres homicidis. Visibilitzar-los ha estat la manera de constatar que el feminicidi íntim, que vol dir aquell que fa morir les dones a mans de les parelles o exparelles, és la primera causa mortal, amb violència, entre les dones.

Hem volgut incorporar també el Segon programa d'intervenció integral contra la violència masclista. La determinació en la lluita contra la xacra de la violència masclista per part del Govern és ferma i, a aquest programa d'intervenció integral, s'hi ha d'afegir també el conjunt d'actuacions dels diferents departaments de la Generalitat, fruit del pacte d'estat contra la violència de gènere.

El Departament de Presidència, mitjançant l'Institut Català de les Dones, està organitzant, també, el I Congrés Internacional de Violència Masclista, que se celebrarà aquest proper mes d'octubre aquí a Barcelona, dirigit a professionals dels circuits de violència masclista, al personal de les administracions públiques encarregades d'intervenir en el disseny i en l'execució de polítiques públiques amb perspectiva de gènere, i també al teixit associatiu feminista català.

Aquests dies han pogut veure en mitjans audiovisuals i xarxes socials l'anunci de la campanya de sensibilització «No en passem ni una», que s'emmarca en les actuacions del Departament d'Interior dirigida als entorns d'oci. Crec que els entorns d'oci signifiquen un àmbit prioritari per a la nostra acció contra la lluita masclista, i compromisos adquirits com el que recentment es va signar amb el cas del festival del Canet Rock, signant un protocol contra la violència sexual en l'oci, és un bon exemple de la política de cooperació, de sumar esforços, que hem de portar a terme des del Govern de la Generalitat.

També hem incrementat les subvencions adreçades a aquelles xarxes d'habitatges d'inclusió social, amb la millora de programes socials d'actuacions d'emergència davant la vulnerabilitat social i habitacional, tant per a dones com a filles i fills en situació de violència masclista.

I, tal com vaig anunciar també en la Comissió per a la Igualtat de les Persones, en aquest punt prenc el compromís personal i polític de portar a terme el pacte nacional contra la violència masclista, i que després de l'estiu, tal com també vaig anunciar, començaré una roda de contactes amb cadascun dels grups parlamentaris, perquè només entre totes i tots avançarem en la lluita contra la violència masclista fins a erradicar-la.

Tornem als altres eixos. El quart: la participació política i social i l'apoderament personal i comunitari de les dones. Com poden comprovar, aquesta primera part de l'eix ens interpel·la directament a tots nosaltres. Practiquem amb l'exemple. De ben segur que tots coneixem aquesta frase, però també sabem que en les nostres organitzacions polítiques ens queda encara molt camí per recórrer en la igualtat de gènere. Doncs, bé, seguim. I seguim amb la voluntat d'enfortir també l'autonomia, la llibertat personal i l'exercici efectiu de la plena ciutadania en una democràcia paritària. I per dur-ho a terme ens marquem tres objectius: impulsar la participació equilibrada de dones i homes en llocs de direcció i presa de decisió; promoure l'apoderament de les dones en tots els aspectes de la vida —estem parlant de l'apoderament personal, familiar, laboral, social, cultural, polític, de les dones, en tots els àmbits de la

nostra societat–, i enfortir també la presència de les dones en àmbits especialment masculinitzats, amb actuacions que fomentin la presència de dones en sectors, en ocupacions i en professions masculinitzades com a conseqüència d'estereotips sexuals.

El cinquè eix és el de la visibilització de les dones i la comunicació no sexista. Molta feina també per fer encara en aquest camp. De fet, segons una enquesta recent del CEO, un 60 per cent de la ciutadania considera que la publicitat mostra una imatge de la dona que no es correspon amb la realitat. Encara tenim molta feina a fer.

El sisè i darrer eix és la transversalització de la perspectiva de gènere en les polítiques públiques. Volem situar la igualtat efectiva de dones i homes en la centralitat de les polítiques de progrés i benestar, cap a una construcció d'una societat avançada quant als seus valors cívics.

Aquests són els eixos, amb les seves línies d'actuació, però, per acabar, permetin-me que els digui... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Bé, s'acaba el temps. Res. Que seguim treballant amb la voluntat d'acompanyar des del Govern tot aquest canvi de paradigma de la nostra societat.

El president

Gràcies...

La consellera de la Presidència

Gràcies, president.

El president

...consellera. Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la política econòmica i pressupostària

300-00170/12

La següent interpellació al Govern és sobre la política econòmica i pressupostària, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I exposa la interpellació el diputat José María Cano.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, *consellers, conselleres*, señor vicepresidente... Señor vicepresidente, hoy, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans le interpelamos sobre un problema de base de su *conselleria* y del Govern del que usted forma parte. Hoy le interpelamos para que podamos debatir sobre, precisamente, la ausencia de política económica y la ausencia de política presupuestaria de su Govern. Y lo hacemos, eso sí que se lo aseguro, con una enorme preocupación. Porque hablar de política económica y política presupuestaria en el caso de su Govern, por desgracia, es hablar de la nula contribución que ustedes hacen a la economía catalana. Y no solo hablamos de una nula contribución, hablamos de los efectos negativos que están provocando sobre la economía catalana. Hablamos de los efectos negativos sobre las empresas, y hablamos, por lo tanto, también, de los efectos negativos que tiene sobre el empleo.

La cruda realidad –y así lo reconocen todos los estudios económicos serios que se han realizado– es que su gobierno independentista –y esta es la clave, porque pasa en todos los gobiernos que se abrazan a los nacionalismos– se ha convertido en una carga, una mochila, una enorme losa que tiene que soportar nuestra economía y que perjudica a la competitividad de las empresas catalanas. Esa carga se fundamenta en dos elementos que ustedes fomentan. Elementos, ambos, que afectan negativamente a toda decisión económica. Hablo de la inseguridad jurídica y de la inestabilidad política.

Todos los nacionalismos, desde un punto de vista económico, con su obsesión por levantar una frontera y con su obsesión por expulsar a parte del *demos* de una democracia, y con esa obsesión por dar un pasaporte nuevo a parte de los conciudadanos con los que comparten espacio político, provocan inseguridad jurídica. Y se convierte en una auténtica prima de riesgo para la economía; se convierte, por lo tanto, en una carga, una carga que perjudica tanto a la sociedad, porque la fractura, la divide y la enfrenta alrededor de un tema que desune, como a la economía, porque la acaba debilitando, como hace toda prima de riesgo.

Una región con inestabilidad jurídica es una región poco atractiva para las inversiones, y lo estamos viendo trimestre a trimestre, cuando se publican los datos de inversión extranjera. Y es un pésimo escenario para las empresas; ya hemos visto la huida de más de cinco mil empresas de Cataluña. Y ustedes son los únicos culpables y los responsables de esta situación, y desde luego su «*ho tornarem a fer*» no nos indica que las cosas vayan a cambiar. No nos indican eso, nos indican todo lo contrario, nos indican que van a ir a peor. Y de ahí nuestra preocupación.

Sabemos ya que perjudican a la economía, que no suman, porque generan inseguridad jurídica. Pero ¿son buenos gestores? Esa sería la siguiente pregunta. Mire, uno de los principales indicadores de solvencia de su Govern es la calidad de su deuda. Esa calificación nos indica si la gestión que hacen de los recursos públicos podemos considerarla una buena gestión, desde el punto de vista financiero y, por lo tanto, si merece la confianza de terceros o, por el contrario, deja en evidencia la mala gestión realizada a lo largo de los años.

Pues bien, su gestión ha llevado a que la deuda pública catalana tenga una calificación por debajo, incluso, del bono basura, es decir, que no la quiere nadie. Cataluña es la comunidad autónoma con un mayor volumen de deuda pública, por encima de los 77.500 millones de euros, y ese es un indicador objetivo de su pésima gestión. La deuda pública catalana es la que tiene una peor calificación de todas las comunidades autónomas de España. Y por eso dependen de la solidaridad de los fondos con los que se ha dotado el conjunto de España, dependen del Fondo de Facilidad Financiera.

Pero lo más grave es que esa enorme deuda pública no la han utilizado para que los catalanes tengan mejores servicios públicos. La realidad es que tenemos las listas de espera más largas de la sanidad, tenemos las listas de espera más largas en dependencia, somos la comunidad autónoma con más niños que tienen que estudiar en barracones. A lo largo de estos años han aumentado las desigualdades en Cataluña, han aumentado los jóvenes en riesgo de exclusión social, ha aumentado la pobreza infantil, a pesar de los vientos de cola favorables de la economía de estos últimos años.

En 2018, según los datos del propio Idescat, tenemos un mayor porcentaje de menores de dieciséis años en riesgo de exclusión de pobreza que el que teníamos en el año 2016. Y todos estos resultados de su mala gestión son todavía más graves teniendo en cuenta que Cataluña es la comunidad autónoma con la mayor presión fiscal de toda España, es la comunidad autónoma donde más impuestos paga la clase media y trabajadora, y es la comunidad autónoma donde el coste de vida es más alto. Es decir, lo único que hacen es alimentar la inseguridad jurídica, alimentar la ruptura social, sin dedicarse a gestionar los problemas reales de los catalanes.

El grupo parlamentario que represento les hace cientos de propuestas de gestión, las hace en cada comisión, las hace en cada pleno, las haremos en el pleno específico que hoy hemos promovido, y todas caen en saco roto. Ustedes son impermeables a la buena gestión. Esa impermeabilidad a la buena gestión es la culpable de que no hayan aprovechado los vientos de cola de los últimos años, y siguen sin darse cuenta de que el *procés* no les permite aprovechar todas esas oportunidades.

Señor *vicepresident*, ¿de verdad no se da cuenta de que no han aprovechado esos años para abordar las reformas estructurales que necesita nuestra comunidad au-

tónoma? Y es que no han avanzado nada en la imprescindible reforma de la Administración. No han avanzado nada en la reducción de la burocracia y de las cargas administrativas. No han emprendido ni una sola reforma para adelgazar y fortalecer la Administración pública. Han hecho todo lo contrario. Han montado un chiringuito cada día para colocar a sus amiguetes.

Cataluña, señor *vicepresident*, necesita reformas estructurales, que deberían ir encaminadas a aumentar el valor añadido de nuestra economía. Ustedes han dejado la competitividad de la economía catalana en manos de la precariedad laboral. Nuestro PIB ha crecido, claro que ha crecido, ha crecido en toda España, pero nuestra comunidad autónoma ha pasado de ser la locomotora de la economía catalana a formar parte de los vagones de cola. Madrid ya nos iguala en términos de PIB, cosa que no pasaba hasta este momento. Nuestra industria y nuestro turismo partían de una posición de liderazgo, pero ustedes y la prima de riesgo del *procés* se están encargando de dilapidar esa ventaja. Y en estos momentos ya hay comunidades autónomas que crecen a tasas superiores de la catalana.

¿De verdad no se dan cuenta de que este eterno *procés* nos está haciendo perder el liderazgo que teníamos? Cataluña necesita un crecimiento robusto y sostenible, un crecimiento basado en la producción de productos y servicios nuevos que tengan un mayor valor añadido, y no uno basado en tener empleo precario y en unos salarios bajos. Y, si no lo conseguimos, cualquier aumento del consumo y de la demanda interna acaba favoreciendo las importaciones, cosa que ya está pasando en 2018. El incremento de las importaciones de bienes y servicios ha superado ampliamente al de las exportaciones. Y esta situación puede empeorar, porque como usted bien sabe hay nubes en el horizonte: nos enfrentamos a una ralentización, una ralentización económica que ustedes quieren combatir a base de «*ho tornarem a fer*», a base de expulsar inversiones y de expulsar empresas. Esta es la única propuesta.

Por lo tanto, su apuesta no es una apuesta de futuro. Señor *vicepresident*, es imposible que usted defienda que el *procés*, y en definitiva ustedes, han aportado algo positivo al bienestar y al progreso de los catalanes. No han aportado nada, tan solo ponen palos en las ruedas. Solo tenemos que analizar, por ejemplo, su política presupuestaria, para darnos también cuenta del desastre. La primera decisión presupuestaria que tomaron les define claramente. ¿Se acuerdan de cuál fue esa primera decisión? No fue una decisión, para evidentemente temas sociales; fue para inyectarle 20 millones de euros a TV3, para inyectárselos de fondo de contingencia. Esa fue su primera decisión presupuestaria, la que ha marcado estos dos últimos años. Y es que, en su deriva, señor *vicepresident*, ha llegado al punto de hacer dejación a su principal función política, que es la de conseguir presentar y aprobar un presupuesto, el presupuesto, en definitiva, que es la herramienta que tiene un *govern* para hacer política.

Y son incapaces de aprobar unos presupuestos y de encontrar apoyos, porque todo lo contamina su eterno *procés*. Y es que los números presupuestarios que barajan van en contra de más de la mitad de los catalanes, porque ustedes gobiernan en contra de más de la mitad de los catalanes. Y son números y presupuestos que no benefician ni a los suyos, y no se puede presupuestar para ir en contra de los ciudadanos, que es lo que intentan hacer ustedes.

Señor *vicepresident*, usted sabe de lo que le estoy hablando, usted sabe que en economía las inercias son importantes, y su mala gestión está provocando que nuestra comunidad autónoma esté perdiendo la inercia que tenía. Y cuando se pierde esa inercia es muy difícil de recuperar. Cataluña tiene una muy buena base económica, fruto de los esfuerzos de las empresas y de sus trabajadores, no precisamente de este Govern. Pero también tiene grandes retos y amenazas que acechan. En estos momentos ustedes y su *procés* se han convertido en la principal amenaza.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fer la resposta a la interpellació, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, la seva intervenció, i em sap greu dir-ho, ha estat un recull de tòpics, llocs comuns i prejudicis ideològics cap a aquest Govern, i crec que demostren clarament, sobretot quan vostè ha parlat de nacionalisme, que vostès han acabat manifestant de forma clara allò que fa quatre dies denunciava un dels fundadors de Ciutadans, que Ciutadans ha derivat cap a un nacionalisme espanyol, del qual reneguen, però que practiquen totalment. Ho deia Francesc de Carreras fa pocs dies. Per tant, de nacionalismes, segurament, vostès en poden donar lliçons, perquè en són uns experts molt grans.

Com dic, ha fet una intervenció plena de tòpics que contrasten amb la realitat, i contrasten amb la realitat que hem portat tota una sèrie d'anys creixent per sobre de la mitjana espanyola, creixent per sobre del 3 per cent del producte interior brut. El producte interior brut, l'any passat, va créixer un 2,6 per cent. L'economia catalana és una economia oberta, una economia en què la seva relació amb l'exterior, no només amb les exportacions i importacions de béns, sinó també amb la prestació de serveis, fa que sigui una economia que és un indicador avançat del conjunt de l'economia espanyola. Perquè quan hi ha un inici de recuperació econòmica, com va ser el quart trimestre del 2013, es produeix primer a Catalunya i després es produeix a la resta de l'Estat, precisament, pel caràcter d'obertura a l'exterior de l'economia catalana. I a l'inrevés: quan hi ha un procés d'alentiment de l'economia mundial, i especialment de l'economia europea, doncs, a Catalunya, precisament per la seva obertura a l'exterior, es nota abans que a la resta de l'Estat.

En tot cas, doncs, estem en uns creixements que pràcticament doblen la mitjana de l'eurozona i, per tant, estem en un camí d'una economia estable que creix al voltant del 2 per cent. Creixem amb un patró molt diferent d'abans de la crisi econòmica. Abans de la crisi econòmica, fonamentalment, era la demanda interna i molt centrada en el sector de la construcció. En aquests moments tots els sectors de l'economia contribueixen al creixement, amb una excepció, que és el sector primari, el sector de l'agricultura, en què l'aportació alguns anys, en funció de l'evolució dels preus del mercat mundial, és una aportació positiva, en altres una petita aportació negativa. Però, en tot cas, el conjunt dels sectors fan una aportació positiva a l'economia.

Vostè ha fet tota una sèrie, com deia, de prejudicis, bàsicament, doncs, pensant-se que l'economia catalana i aquest Govern són com vostès, són uns nacionalistes que primen les raons nacionalistes per davant del sentit comú i el que són els drets de la ciutadania. I ho fan sempre parlant amb mitges veritats. A vegades no cal dir mentides, només dient veritats a mitges ja es desinforma, ja s'intoxica el que és l'opinió pública. I vostè ha parlat de la primera decisió pressupostària del fons de contingència del Govern de la Generalitat de Catalunya, que era una aportació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però no diu tota la veritat: que era per pagar un canvi de criteri a l'IVA. No sé si vostè el que proposa és que els ens públics de la Generalitat de Catalunya no paguin impostos, o no paguin els impostos que els corresponen, o quan ho diuen uns tribunals, o quan hi ha un canvi de criteri impositiu. Jo crec que sí que hem de fer front a les obligacions tributàries, i que hem de ser nosaltres els primers en donar-hi exemple.

I vostè sap perfectament que no només a TV3, sinó també en el conjunt de televisions públiques com la nostra. I mirin ara, si no, què va passar a Canal Sur, ara que vostès governen de la mà de Vox i del PP a la Junta de Andalusia. Veuran que va pas-

sar el mateix, que va canviar el criteri de l'IVA, de les aportacions que feia l'Administració pública en els seus mitjans i que, per tant, havien de pagar més. Doncs nosaltres, en comptes de fer una retallada de llocs de treball a TV3 o Catalunya Ràdio, que potser és el que els agradaria a vostès, perquè tenen al·lèrgia –i fa que sí amb el cap– als mitjans de comunicació públics, doncs, creiem que calia fer front a les obligacions tributàries sense haver de retallar llocs de treball. Aquesta és una de les mitges veritats que ha dit.

Altres mitges veritats. Vostè ha fet referència al que és la gestió de les finances de la Generalitat de Catalunya. Les finances de la Generalitat de Catalunya l'any passat van complir els tres objectius d'estabilitat pressupostària: l'objectiu de dèficit, l'objectiu de deute i la regla de la despesa. Uns objectius que no ens hem definit nosaltres, que els ha definit el Govern de l'Estat, que creiem que són injustos, perquè limiten la capacitat de prestar serveis correctament a la ciutadania, comporten un procés, doncs, d'ajustar la despesa i d'una contenció de la despesa que no pot continuar en el temps. Perquè aquesta fase de contenció de la despesa ja l'hem fet en el nostre país, ja l'hem fet per part de la Generalitat de Catalunya.

Per cert, el Govern de l'Estat no va complir aquests objectius, uns objectius que s'havia posat ell mateix a si mateix. Per tant, fins i tot quan fa trampa, diguem-ne, posant-se uns objectius molt exigents als altres i poc exigents amb si mateix, el Govern de l'Estat no compleix, i m'agradaria veure, doncs, que tinguin aquesta exigència tan forta davant del Govern de l'Estat, també, de l'Administració general de l'Estat. Ara que han de buscar un nou secretari de Política Econòmica del seu partit, suposo que el nou, doncs, també ho farà, això, també serà exigent amb el Govern de l'Estat.

Vostè també ha fet referència, com deia, doncs, a les finances de la Generalitat de Catalunya. L'any passat, la despesa social de la Generalitat de Catalunya, la despesa corrent en salut, en ensenyament, en protecció social, va igualar la despesa màxima que hi ha hagut mai a la Generalitat de Catalunya. De fet, en despesa corrent, en salut, en ensenyament i en protecció social, l'any 2018 va ser l'any de més despesa de la història, comparat amb l'any 2010, amb una diferència: 8.000 milions d'euros menys de dèficit. Hem recuperat la despesa corrent reduint el dèficit. I vostè, que ha parlat de deute, hauria de saber que en els darrers anys el pes del deute de la Generalitat de Catalunya respecte al producte interior brut de Catalunya s'ha reduït. Ha augmentat el deute en termes absoluts, en número... I, per cert, siguem rigorosos. Diu: «Catalunya és la comunitat autònoma amb el deute més gran.» Home, però s'ha de fer amb deute per habitant, i anem a mirar el deute per habitant, i en deute per habitant no hi som primers –no hi som primers, nosaltres–, fins i tot hi ha algun govern d'alguna comunitat autònoma on vostès hi donen suport parlamentari. O sigui que vigilin. Per tant, el deute respecte al producte interior brut, a la riquesa, s'ha reduït en els darrers anys. I tot això ho hem fet recuperant la despesa social. Per tant, quan vostè parla de gestió, doncs li poso aquesta gestió sobre la taula.

Vostès certament han presentat propostes, porten propostes en aquest Parlament, i ho fan regularment, propostes que comporten un augment molt gran de la despesa. Cap proposta d'on treure els diners. Sí, reduir allò que vostès en diuen «chiringuitos», però que són mitjans de comunicació públics, és política cultural, és política lingüística en aquest país..., és a dir, eliminar tot allò que a vostès ideològicament no els agrada. Vostès molt sovint parlen del 50 per cent, però obliden que allò que compartim el cent per cent dels ciutadans de Catalunya, que són una llengua, una cultura, que en tenim moltes però que n'hi ha una que compartim i que només la compartim nosaltres, evidentment, amb la resta de països de llengua catalana, amb la resta de Països Catalans, però allò, la llengua catalana, que es comparteix en aquest país i que és la llengua que es comparteix aquí, que no la podem compartir a Portugal perquè no parlen català, necessita precisament una política lingüística, una política cultural que garanteixi la continuïtat, el manteniment, la promoció de l'ús d'aquesta

llengua i d'aquesta cultura. Vostès voldrien carregar-se això. Nosaltres no ho acceptarem –no ho acceptarem.

Vostès molt sovint parlen de «xiringuitos», i vostès són un gran «xiringuito» polític, permeti'm que l'hi digui. De fet, són un «xiringuito» polític que determinats poders econòmics espanyols han estat inflant, inflant, inflant en els darrers anys, perquè estiguessin, doncs, a la seva disposició per a segons quines decisions havien de prendre, no? Però ara sembla que la temporada d'estiu del «xiringuito» polític de Ciutadans s'acaba, i sembla que s'acaba la temporada, abaixen la persiana, l'IBEX 35 els retira els favors i, per tant, vostès hauran de veure com continuen amb el seu projecte polític.

Nosaltres seguirem treballant, seguirem treballant al servei d'aquest país. Nosaltres portarem els pressupostos del 2020 en aquest Parlament; seran uns pressupostos socials, uns pressupostos ambiciosos, i aleshores vindrà l'hora de la veritat per a vostès també, a veure com són vostès capaços de quadrar aquests números, en els quals, per molta llengua catalana que vulguin eliminar, per molts mitjans de comunicació públics, per molta política cultural que es vulguin carregar, no podran pagar ni una de les propostes que porten en aquest Parlament cada dos per tres i que no saben com pagar-les.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica és el torn de nou del diputat. Quan vulgui, diputat.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Señor vicepresidente, yo tengo la sensación de que cada vez que le hago una interpelación al final el que intenta interpelarme es usted a mí. Es decir, aquí veníamos a escuchar sus propuestas, cómo gestionan, cómo aprueban los presupuestos, cuáles esas deficiencias que le he planteado, todos esos indicadores que usted nos puede..., y sin embargo usted ha acabado hablando de Ciudadanos; es lo único que ha acabado hablando en el día de hoy.

Usted habla de nacionalismos, pero aquí el único que es firmemente nacionalista es su «Espanya ens roba». (*L'orador mostra una imatge.*) Esto no he sido yo; esto ha sido usted, señor vicepresidente. Si esto no es la muestra más rancia del nacionalismo más rancio, ya me dirá usted lo que es. (*Aplaudiments.*)

Le he hablado de las deficiencias en los servicios públicos que reciben los catalanes, de las listas de espera de sanidad, en dependencia, en barracones... Ahí tampoco ha hecho ningún tipo de autocrítica. Yo hubiera esperado algún tipo de autocrítica por parte de usted y por parte de su Govern. Y sabemos que no tiene una capacidad para mejorar eso, porque sabemos que es incapaz de aprobar los presupuestos, porque en definitiva lo que hace es que no presenta unos presupuestos autonómicos, sino que presenta unos presupuestos pensando en su nacionalismo. Y así es muy complicado aprobar absolutamente nada.

También le he hablado de que la clase media y trabajadora, una clase media y trabajadora que es la que paga más impuestos de toda España..., de eso no me ha dicho nada. Es decir, las rentas de hasta 33.000 euros son las que pagan más impuestos, son los catalanes que más han sufrido la crisis, y usted no se ha planteado ninguna mejora que les alivie. Puede reducir esos tramos del IRPF, tal y como nosotros le hemos planteado. Nuestro grupo ha presentado una propuesta de ley para poderla debatir y ustedes han hecho una enmienda a la totalidad, con lo cual podrían plantearse. Además, el modelo de financiación autonómico le permite que los posibles efectos que en un momento dado pueda tener sobre las arcas públicas no se empiecen a notar hasta dentro de dos años, como en otras modificaciones. También tendrían tiempo suficiente, en esos dos años, para reducir los gastos superfluos y las

duplicidades de la Administración y todos esos chiringuitos, que van más allá de lo que usted dice de «nuestra lengua» y de «nuestra TV3», que yo le recuerdo que la pagamos entre todos. Pero de eso no ha hablado.

Y es que además en este tema se da una paradoja. Es decir, los que más pagan IRPF es el tramo hasta los 33.000 euros; sin embargo el tramo de IRPF por encima de los 70.000 euros, que es precisamente el tramo de los altos cargos, ese está por debajo de la media de tributación española. Yo esperaba que anunciara algún tipo de cambio al respecto, algún tipo de cambio para dar ese respiro a la clase media y trabajadora.

Yo le hablaba principalmente de lo que sería lo que generan, que es la inseguridad jurídica. Y de eso no me ha hablado; ha vuelto a hablar de Ciudadanos. Y yo, sobre la inseguridad jurídica, le quiero hablar de los boicots, por ejemplo, ¿no? Una vez... Por ejemplo, en las últimas semanas usted no ha condenado públicamente los boicots a las empresas promovidos por entidades afines al *procés*; por lo menos, yo no se lo he oído. No ha evitado ni ha condenado el llamamiento al boicot que hace la ANC por mero sectarismo ideológico, haciendo listas de buenas y malas empresas, todas ellas catalanas, igual que hacía listas de buenos y malos catalanes.

Pienso que los trabajadores afectados merecen una respuesta clara, inequívoca y contundente del *conseller* de Economía, entre otras cosas porque, como le decía antes, uno de los principios que deben regir su labor política es crear las condiciones para el progreso y la mejora del bienestar de los catalanes. No entra entre sus funciones, evidentemente, causar perjuicio a las empresas catalanas; no entra, entiendo yo, entre sus funciones permitir boicots por parte de entidades afines. Mire, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans le pedimos que reflexione y que aproveche la próxima intervención, aparte de recordarme cómo es el partido de Ciudadanos, para condenar enérgicamente los boicots a las empresas catalanas, que en definitiva son los boicots a los trabajadores que trabajan en Cataluña.

Como le decía, yo les pedía una explicación y le pedía que dejara o que cesara de generar inseguridad jurídica, y usted en su respuesta en ningún momento me ha argumentado nada ni ha planteado que vaya a cambiar su posición. Y esa posición de generar inseguridad jurídica lo que hace es perjudicar a la economía catalana.

(Aplaudiments.)

El president

Finalment, per fer la rèplica és el torn de nou del vicepresident del Govern, senyor Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, ja m'estranyava que no tragués la foto. El dia que no la tregui ja la portaré jo, eh?, per poder treure l'única imatge que han pogut trobar, després de vint anys de militància política, l'única imatge per intentar qüestionar el posicionament a favor de la justícia social, a favor de la independència del país i a favor dels valors republicans i democràtics que porto defensant en aquests vint anys de militància política. Han d'anar quinze anys enrere a trobar una imatge, i sempre és la mateixa, eh? Se'ls va esgrogueint; hauran d'imprimir-ne una de nova. En tot cas, faig algunes precisions al que vostè ha dit.

Barracons. Aquest Govern ha presentat per primera vegada en molts anys un pla de construcció d'equipaments escolars, vint-i-set fets amb fons propis per als propers anys, al costat dels que ja s'estan construint, i cap a una cinquantena més que farem amb conveni amb els ajuntaments, treballant conjuntament amb el país. I això ho fem amb els ajuntaments, i tenim, doncs, la sort de que molts alcaldes i alcaldesses decideixen col·laborar-hi; de totes les forces polítiques, pràcticament de totes, diquem-ne –de totes les forces polítiques que tenen alcaldes, això sí.

En segon lloc, en l'àmbit d'impostos, vostè insisteix: cal reduir l'IRPF en els primers trams. I jo no hi estic en desacord; crec que hauria de ser una proposta d'aquest

Parlament. Però això val entre 300 i 400 milions d'euros. D'on els traiem? D'on el reduïm? Clar, vostè pot intentar censurar tot allò que no li agradi que fa la Generalitat de Catalunya, però no arribaran aquests diners. Per tant, diguem com ho podem fer, estudiem la proposta... Vostè no me n'ha fet cap, d'alternativa. Perquè reduir impostos i intentar que augmenti la despesa no quadra –no quadra. Per tant, s'han de fer propostes viables.

I després hi han punts de demagògia que jo crec que hauríem de vigilar quan els fem servir. Perquè, clar, vostè diu: «És que el tram aquest dels alts càrrecs...» Bé, i d'algun diputat del Parlament també, no? És a dir, el tram... Clar, diu: «És que no abaixen..., aquest no l'apugen, el tram del sou dels alts càrrecs.» I dels diputats del Parlament, com vostè. Per tant, ens ho podem estalviar, ens podem estalviar aquest punt demagògic, doncs, que crec que vostè ha gastat.

Després, vostè barreja conceptes. Aquest Govern treballa per garantir un marc de seguretat jurídica, el que no vol dir que estiguem conformes amb l'ordenament constitucional que s'aplica. És a dir, que es treballi d'acord amb la seguretat jurídica no vol dir que s'accepti com a immutable l'actual marc jurídic que hi ha. Nosaltres el volem canviar, i el volem canviar de forma profunda.

Després hem arribat a un punt, crec, en aquest clima o en aquesta conjuntura de tensió política, en què s'acaben invertint els termes de les coses, i crec que això és perillós, no? És com aquell que se sent ofès perquè hi ha una determinada expressió en l'espai públic i això ataca la seva llibertat d'expressió, quan el que persegueix precisament és que l'altre no digui res, o per exemple inventar-se un boicot on no hi és –on no hi és. Miri, podem discrepar o estar d'acord amb l'oportunitat política de segons quines campanyes, però el que ha fet l'Assemblea Nacional de Catalunya, de fer recomanacions de consum a determinades empreses, no és un boicot; és com fan moltes organitzacions ambientals, que per exemple fan recomanació de compra de productes amb uns determinats valors. (*Remor de veus.*) Bé, vostès...

El president

Silenci...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

O quan es fa la recomanació de compra de productes de proximitat, com algunes propostes de resolució que vostès han presentat en aquest Parlament. Quan vostès presenten una proposta de resolució per demanar, per exemple, el consum de productes de proximitat en els menjadors escolars –perquè ho han fet, perquè ho han fet–, vol dir que vostès estan fent un boicot als productes de fora? No; vol dir que fan una recomanació. Doncs això és el mateix. I crec que hem de ser rigorosos. No ens inventem boicots on no n'hi ha. La proposta de l'ANC no és un boicot, és una proposta de recomanació. I si la gent el vol seguir el segueix, i si no el vol seguir no el segueix; els consumidors són lliures. Però no hi ha una llista de bons i de dolents, perquè la llista de dolents no hi és; no hi és, allà. I crec que en això hem de ser clars. Podem discrepar o podem estar d'acord amb l'oportunitat, però crec que hem de ser..., és a dir, hem de dir la veritat de les coses, i en cap cas hi ha una campanya de boicot.

Nosaltres seguirem treballant, i en les properes setmanes treballarem per un aspecte fonamental en contra de les desigualtats salarials, que és adaptar els salaris mínims que hi ha en aquest país a les condicions de vida, al cost de la vida d'aquest país. I ho podem fer mitjançant la negociació col·lectiva. I per això impulsarem el càlcul del salari mínim de referència de Catalunya.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, vicepresident.

Interpellació al Govern sobre la lleialtat institucional a la democràcia i a l'estat de dret

300-00171/12

La següent interpellació és sobre la lleialtat institucional a la democràcia i a l'estat de dret. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, exposa la interpellació el diputat senyor Ignacio Martín. Quan vulgui.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Bé, avui portem una interpellació que va precisament sobre una qüestió que ha estat un dels grans problemes d'aquests anys a Catalunya, que és precisament el respecte a l'estat de dret, el respecte a les lleis i al marc de convivència del qual ens hem dotat entre tots. Això no es una discussió òbviament que afecti estrictament Catalunya, sinó que és una discussió que ve de molt lluny. I per això jo volia començar amb alguns clàssics, algunes frases que vostè, senyor conseller, segur que coneix perfectament. Deia Montesquieu que la llibertat és el dret de fer tot el que les lleis permeten, i afegia que si un ciutadà pogués fer el que les lleis prohibeixen, llavors deixaria de ser lliure, perquè tota la resta de ciutadans tindrien exactament el mateix poder i, per tant, la seva llibertat quedaria absolutament..., sense cap mena de rellevància.

Això, òbviament, que val per a un ciutadà, val per als governats. Si un governant decideix que està per sobre de la llei i que pot fer allò que la llei no permet, o que les lleis prohibeixen, genera una sensació o una situació..., una situació real de falta de seguretat jurídica que posa en compromís el nostre contracte social, la nostra, en definitiva, la nostra Constitució.

Perquè la nostra Constitució, la Constitució del 78, és el nostre contracte social del qual ens vam dotar el conjunt dels ciutadans espanyols després de la Dictadura franquista, amb la participació, per cert, de tots els partits democràtics sorgits de les urnes de l'any 77. Les urnes que ja podem catalogar de democràtiques després de la Llei de la reforma política i, en definitiva, el que era l'avantsala de la nostra Constitució.

En aquest contracte social la participació catalana va ser fonamental i, per tant, no crec que alguns puguin pretendre que hi va haver un dèficit de legitimitat originària sinó tot el contrari. I totes –totes– les forces polítiques, inclosa l'anomenada en aquell moment «la minoria catalana», van estar d'acord amb la idea de la sobirania al conjunt del poble espanyol. Com vostè sap dos dels ponents eren el senyor Miquel Roca i el senyor Jordi Solé i Tura, la participació dels quals va ser entusiàstica i decisiva.

Doncs bé, com deia Montesquieu, aquesta frase del ciutadà, que si pogués fer el que les lleis prohibeixen deixaria de tenir llibertat, s'aplica especialment, com li deia, en el cas dels governants, perquè el fet que els governants pretenguin estar per sobre de la llei el que genera, en el que ens situa, és en un marc d'imposició d'un estat de llei de la selva en una comunitat autònoma d'un estat democràtic. Jo crec que això en definitiva té poc sentit.

Fa poques setmanes el senyor Torra en la seva declaració davant el TSJC per les seves reiterades desobediències a la Junta Electoral Central va fer una..., li va donar una resposta al tribunal que a mi m'espaventa, que és que va dir que ell desobeïa –efectivament, admetia que desobeïa– però que ho feia perquè obeïa a un mandat superior. Això realment en termes de les democràcies modernes, de les democràcies occidentals de després de la Segona Guerra Mundial és un raonament que no s'estila gaire. Hi ha alguns països que estan sent posats en l'ull de l'huracà precisament per la seva falta de respecte a l'estat de dret, per la seva falta de respecte als principis de pluralisme polític, de llibertat, d'igualtat i de respecte a les minories i als drets individuals com són, li podria posar exemples de l'Hongria d'Orbán o Polònia, que s'estan considerant models de democràcia il·liberal. Doncs aquest raonament, el fet

de no obeir la llei o no obeir les institucions, la nostra institucionalitat deliberativa legítima perquè tens un mandat superior, em recorda lògicament a aquests altres indrets i plantejaments d'altres temps.

Una pregunta que li vull fer, senyor conseller, més enllà de les reflexions que puguem compartir en aquesta interpellació és: realment vostè creu que pot existir algun mandat per sobre de la llei? En democràcia vostè creu que pot existir un mandat per sobre de la llei? Bé, comprenc que aquest pseudoraonament si fos així, si vostè em digués que efectivament el senyor Torra... –llevat que ara em sorprengui i em digui que no, que el senyor Torra ha dit un disbarat–, si vostè em diu que el senyor Torra té raó, que efectivament hi ha un mandat en democràcia que està per sobre de la llei, comprendrà que aquest pseudoraonament no només legitima el separatistes que diuen tenir aquest mandat, sinó qualsevol que arribi al govern amb una majoria de govern, i, per tant, amb una majoria conjuntural i no una majoria estructural per canviar les regles del joc, tindrà el mateix dret a subvertir l'ordre constitucional, perquè té un mandat superior que ell estima gairebé providencial. Que és exactament la manera com el senyor Torra s'ha presentat davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

No hi pot haver... –li dic perquè crec que això és una cosa que podem compartir o que s'hauria de compartir per tots els diputats d'aquesta cambra–, no hi pot haver mandat democràtic sense empara legal. El respecte a la llei és el mínim comú denominador que garanteix que la nostra convivència es desenvolupi en el marc de llibertat i seguretat jurídica que els ciutadans legítimament podem esperar de les nostres institucions democràtiques. Si vostès consideren que no estan supeditats a la llei, com podem saber els ciutadans el que està prohibit o el que està permès? Com ho podem saber?

Vostès consideren: «Estem per sobre de la llei». I la resta? La resta també estem per sobre de la llei o nosaltres hem d'assumir l'imperi de la llei que és precisament un dels pilars fonamentals dels nostres ordenaments jurídics a Espanya, com a estat democràtic de dret, i a la resta de la Unió Europea. Em podria respondre aquesta pregunta: vostès estan per sobre de la llei? Algú més d'aquesta cambra està per sobre de la llei? Per saber-ho, només per tenir-ne constància.

El senyor Torra ha dit a més que no acceptarà en cap dels casos una sentència que no sigui absolutòria i ha avisat reiteradament que ho tornaran a fer. I aquí venen un seguit de preguntes que m'encantaria, senyor Bosch, que realment hi donés resposta, què és exactament el que tornaran a fer? Tornaran a atropellar els nostres drets i llibertats com a ciutadans d'un estat democràtic de dret? Tornaran a desobeir els tribunals en el cas que les sentències del Tribunal Suprem sobre els fets de la tardor del 2017 siguin condemnatòries? Tornaran a intentar liquidar la Constitució i l'Estatut d'autonomia? Tornaran, en definitiva, a intentar liquidar de Catalunya la democràcia constitucional i liberal?

Li dic això perquè crec que és important per al conjunt dels ciutadans de Catalunya i aquesta cambra és la representació del conjunt de la ciutadania de Catalunya, que crec que mereixen..., els ciutadans de Catalunya mereixen i mereixem una resposta sobre aquest enigmàtic «ho tornarem a fer». El seu passat més immediat, doncs, ha deixat a Catalunya un reguer d'inestabilitat política, d'inseguretat jurídica, de divisió en el si de la societat catalana. En definitiva la seva acció de govern ha causat estralls i els ciutadans d'aquesta comunitat tenim dret a conèixer quins són els seus plans i què vol dir això que ho tornaran a fer.

Des d'aquest punt de vista jo vull ser rigorós i li vull dir, li vull proposar un *do ut des*: vostè em diu a mi què és el que tornaran a fer i jo li explico què és el que nosaltres tornarem a frenar. Nosaltres tornarem a frenar la seva pretensió d'arrabassar els nostres drets i llibertats com a ciutadans; tornarem a frenar la seva pretensió de convertir-nos en estrangers a la nostra terra; tornarem a frenar la seva pretensió de privar la resta dels ciutadans espanyols del seu dret a decidir entre tots –també els ciutadans

de Catalunya inclosos, per descomptat–, sobre el que passa al conjunt del nostre país que és Espanya.

Perquè sí, senyor conseller, Catalunya forma part d'Espanya i a més a més forma part del patrimoni cultural, sentimental, polític del conjunt dels ciutadans espanyols. I quan el senyor Buch, per exemple, diu que la UME està operant en un país veí o d'alguna manera interpreta o implícitament ens diu que la resta dels espanyols quan venen a Catalunya estan en el país veí, jo li dic que no. Que ni ell ni ningú de vostès tenen dret a dir-me a mi quan estic a Madrid, que no estic a casa, que no estic al meu país, o dir-li a un madrileny o a un andalús o a un murcià que quan ve a Catalunya no està al seu país. Per descomptat que hi són, i serà sempre així.

En tot cas, ningú no té dret a privar de drets de ciutadania, ningú no té dret a arrabassar les llibertats fonamentals d'un estat de dret i, des d'aquest punt de vista, és el que vostès han fet i el que sembla que amenacen a tornar a fer amb el seu «ho tornarem a fer». Per cert, avui el senyor Torra ha tornat a insistir en un tuit –que va molt en la línia del que vostè s'entesta a dir quan va pel món–, que és que Catalunya té dret a l'autodeterminació, que segons el senyor Torra Catalunya és subjecte d'aquest dret, reconegut per les Nacions Unides en la seva carta del 1945, primer com a principi i després com a dret desenvolupat en diverses resolucions de l'Assemblea General, la 2625 i la 1514. Una doctrina de Nacions Unides que deixa clar que els únics supòsits en què existeix aquest dret d'autodeterminació és en el cas de territoris sotmesos a l'Administració colonial, a opressió militar o en què hi hagi una vulneració sistemàtica dels drets humans. No cal citar l'ex-secretari general de l'ONU, el senyor Ban Ki-moon, per assegurar el que li estic dient, però li cito literalment, textualment, el que va dir en una entrevista a *La Vanguardia* el 2015 el senyor Ban Ki-moon: «Catalunya no es troba dintre de la categoria de territoris amb dret a l'autodeterminació.»

Per tant, la meua pregunta és molt clara –i jo crec que és molt escaient tenint en compte el conseller que respon a aquesta interpellació–, és, senyor conseller, senyor Bosch, em pot explicar en què es basen exactament per dir que Catalunya té dret a l'autodeterminació?

És evident, conseller, que la relació dels partits separatistes darrerament amb la democràcia i amb el dret internacional és francament millorable i ho hem vist amb les decisions recents del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i també del Tribunal Europeu de Drets Humans, que, en resposta a un recurs de l'expresidenta del Parlament, la senyora Forcadell, va dir que suspendre –com va fer el Tribunal Constitucional– el Ple del 9 d'octubre convocat per fer o previsiblement per fer una declaració d'independència era una exigència, una necessitat social imperiosa per al manteniment de la seguretat pública, la defensa de l'ordre i la protecció dels drets i llibertats dels altres.

Aquests dies, quan d'una banda la Unió Europea està qüestionant el respecte a l'estat de dret que hi ha a països com ara Polònia i Hongria, un té la sensació que no més podem agrair al Tribunal Constitucional, a la nostra pertinença a Espanya i a la Unió Europea que vostès no es sortissin amb la seva amb les seves lleis de desconexió, perquè allò era exactament això: una democràcia il·liberal que no respectava els drets individuals i la ciutadania.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

Moltes gràcies, president. Diputat Martín Blanco, bé, li agraeixo, doncs, la seva exposició. Una exposició, doncs, amb la qual, doncs, realment és agraït poder deba-

tre, no? Vostè té els seus arguments; com pot comprendre, doncs jo també li exposaré els meus. Vostè em demana que si estem per sobre de la llei. Doncs li dic clarament que no. Estem al costat de les lleis justes. Aquesta és la nostra posició. (*Remor de veus.*) Al costat de les... I per què riuen? No els sembla que és positiu estar al costat de les lleis justes? És que els veig riure, i a mi em sembla que a part de ser una cosa molt seriosa, és una cosa per la qual val la pena lluitar cada dia. M'ha parlat de Montesquieu, i precisament Montesquieu va definir molt bé aquest concepte, quan deia: «Una cosa no és justa perquè sigui llei.» Això s'entén, no?, aquesta reflexió. Perquè sigui llei, aquesta cosa no té per què ser justa. Per tant, és importantíssim que les lleis siguin justes. Per tant..., a més ho expandia, o sigui, ho argumentava, no?, diu: «Perquè també les lleis han d'obeir els drets fonamentals, i, a part, s'han de combinar amb la voluntat popular, si volem viure en democràcia.» Per tant, drets i voluntat popular, sumades, poden portar a unes lleis, un sistema legal que sigui just. I, per descomptat, que nosaltres persequim aquest sistema legal just, i un marc legal i constitucional que sigui just per a tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Per descomptat que ho persequim. I aleshores diu: «Què és el que tornaran a fer?» Doncs això. A lluitar perquè les lleis siguin justes per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I tinguin, entre altres coses, doncs, el dret a decidir moltíssimes coses que els afecten.

Vostès, en la seva interpellació, parlen de l'estat de dret, i el problema és que parlen molt de l'Estat i de la preservació de l'Estat –de vegades, fins i tot, obsessiva– però parlen molt poc del dret, dels *drets* fonamentals, que són els que alimenten aquelles lleis de les quals vostès també parlen tant.

Per tant, anem també al que són els drets fonamentals. Ens ho deia Montesquieu, eh?, ens ho diu el sentit comú, ens ho diuen tots els teòrics del dret i de la legalitat i de la constitucionalitat i de la democràcia, tots els moderns des dels temps dels il·lustrats fins als nostres dies. Per tant..., miri, per exemple, un cas que jo vaig tenir la sort de seguir i de viure en persona –vostès ho saben– molt directament, va ser la transició a Sud-àfrica. Igual que amb la Transició espanyola, eh?, es passava d'un estat de lleis injustes, de la submissió d'una majoria per part de la minoria, a un estat de lleis justes, i en aquell cas es va dur, sobretot –si em permeten que em centri en el cas sud-africà–, es va centrar en un procés democratitzador que semblava molt complicat, gairebé impossible, no?, però que al final, doncs, va poder prosperar.

Va poder prosperar, entre altres coses, perquè van entendre... I Nelson Mandela, que d'alguna manera és la figura principal d'aquest esforç que es va fer a Sud-àfrica per a una transició exitosa, va dir una cosa molt clara, i és que res no..., en llibertat, res no és possible de forma parcial. No hi ha llibertats parcials; les llibertats han de ser plenes, han de ser per a tothom.

Per tant, altra vegada ens trobem, doncs, amb la derogació exitosa, a partir de conductes i de mecanismes democràtics..., amb la derogació d'unes lleis injustes per tal d'apel·lar als drets fonamentals i poder abraçar unes lleis justes. Això és el que van fer a Sud-àfrica, d'alguna manera. Si vostès volen també, eh? –també– durant la Transició espanyola, nosaltres creiem que de forma incompleta, però l'esforç hi era, per descomptat, eh?, i la millora, per descomptat, no la discutim.

Per tant, vostès, que tant persegueixen també el liberalisme, la doctrina del liberalisme i també el liberalisme democràtic, m'imagino, també coneixeran com la continuació d'aquestes reflexions passa per la referència a Thomas Paine. Thomas Paine, en el seu moment, va escriure *Els drets de l'home*, *The Rights of Man*, eh?, i en allà també, coincidint amb el que els comentava de Montesquieu, va dir que la voluntat del poble no es podia ignorar. És important. No es poden ignorar els drets, drets fonamentals. *The Rights of Man*, es deia així, l'obra principal de Thomas Paine. Tampoc es pot ignorar la voluntat popular. S'han de sumar per tal d'anar a buscar un estat de coses molt més justes. En aquest cas, també, després, va escriure *Common Sense*, que és una obra que es desenvolupa en un context molt concret, que és el de la independència dels Estats Units. Una gent, un col·lectiu, que es volia

independitzar d'una corona que consideraven que no respectava els seus drets fonamentals. Per tant, miri si en podem fer, si volem, de paral·lels –miri si en podem fer.

I en el cas de Thomas Paine, doncs, dir-los també que totes aquestes reflexions, com les de Montesquieu, que tots dos hem citat, d'això en fa dos-cents cinquanta anys. I tots aquests principis que estan establerts, que van quedar establerts en el seu moment, doncs, jo tinc la sospita que vostès, a Ciutadans, no sempre ho han paït, no sempre ho han assimilat prou. Perquè, escoltin, això, ha passat la revolució francesa, la revolució americana, han passat els catorze punts de Woodrow Wilson. Per exemple, «en què es basa» –em pregunta vostè– «quan parlen d'autodeterminació?» Doncs, miri, els catorze punts de Woodrow Wilson, per exemple. I tot això ha passat i vostès no se n'han assabentat. Escolti'm, potser que es posin al dia –potser que es posin al dia–, en tot això.

En el seu moment també, fa set anys, el Col·legi d'Advocats de Barcelona, que se suposa que és gent que de lleis alguna cosa hi entenen, i de dret i de drets també alguna cosa hi entenen, va dir una cosa molt interessant que va en aquesta línia, quan van dir que les lleis, siguin del rang que siguin, han de ser promulgades, derogades o modificades d'acord amb les necessitats de la voluntat popular i dels drets fonamentals expressats de forma periòdica i democràtica. És el que els estic dient, el mateix que va pronunciar, doncs, de forma col·lectiva, el Col·legi d'Advocats.

Hi ha altres exemples, per exemple, el dret a sufragi, el dret a vot; no existia, després va existir. Primer no era llei, després va ser llei. Però és just, estarem d'acord que sempre ho ha estat, de just, avui i abans. El dret al sufragi femení, més del 50 per cent de la població no tenia aquest dret a vot. I això era legal. A l'any 1931, amb la Segona República, doncs, la legalitat va canviar. I es va aplicar un dret fonamental i és de justícia; les lleis es van convertir en unes lleis més justes. Bé, no em diran vostès que no estan d'acord amb això? O és que el seu feminisme liberal aquest no els permet apreciar aquesta evolució notable en el que és la història dels drets de les dones?

Vostès també parlen de deslleialtat institucional, i que si els «xiringuitos» deslleials, que s'han de tancar... Mirin, l'acció exterior que fem és legal i és legítima; és més, és necessària. És tan necessària que vostès, governant a Andalusia, allà ho admeten, i allà ho promouen, i allà ho abracen. Jo no els estic qüestionant, ni molt menys, el que vostès fan a Andalusia, amb un pressupost que multiplica per quatre el de les delegacions catalanes, quan les delegacions d'Andalusia són una quarta part, en nombre, de les catalanes. No els ho qüestiono, de cap manera, ho celebro. Evidentment que Andalusia ha de poder fer la seva acció exterior. Però Catalunya també. Perquè allò que és vàlid, segons vostès, par als llocs on governen, aquí no seria vàlid. És necessari. A més, és rendible pel que els deia abans i perquè cada euro públic de pressupost retorna en inversions..., eh?, cada euro públic invertit en promoció de projectes econòmics et retorna amb 95,3 euros l'any 2017. Per tant, és rendible.

I, escolti, l'acció exterior és necessària aquí, a Andalusia i a qualsevol lloc. Totes les ciutats en fan, ciutats importants, com a mínim. Les diputacions en fan. Les empreses en fan. Les universitats en fan. Els sindicats en fan. Per què? Perquè vivim en un món global. I, escolti, Catalunya és una societat –és una societat– que està inserida en la globalitat, per fortuna, i molt. I només faltaria que el Govern de Catalunya, doncs, no pogués ajudar i no pogués assistir en aquesta internacionalització que és indispensable, perquè en el món del segle XXI o bé ens internacionalitzem, o bé competim en el món, o bé no ens en sortim. Per tant, ho hem de fer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. (*Aplaudiments.*) Per fer la rèplica, té la paraula de nou el diputat.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, conseller. És curiós que per justificar la seva deriva de menysteniment de l'estat de dret i dels drets individuals i dels drets a les minories vostè em presenti

precisament el cas de la Constitució d'Estats Units. La Constitució d'Estats Units jo li recordo precisament que en el procés d'independència el que era fonamental era la reivindicació de la Constitució britànica, de la Constitució anglesa, de la Constitució dels drets i les llibertats fonamentals que reconeixia aquella constitució. Per tant, més enllà de com és de remot i de poc comparable el cas de la independència d'Estats Units amb la seva pretensió d'independitzar-se d'un estat membre de la Unió Europea amb l'actual context i, per tant, amb l'actual desenvolupament de l'estat democràtic de dret, amb el control de constitucionalitat de les lleis que hi ha a Espanya i a altres estats de la Unió Europea, jo crec que hem de tenir presents quines són les circumstàncies en què es produeixen cadascun dels períodes històrics.

Els drets fonamentals no són un caprici dels pares constitucionals de la Constitució espanyola sinó tot el contrari, són precisament la manera que les democràcies tenen d'assegurar-se que els poders públics, el Govern o la resta de poders de l'Estat, no actuen de forma autoritària i de forma il·liberal contra les minories o contra els drets individuals. És important aquesta tensió que hi ha entre la pretensió d'uns governants que diuen que, com que tenim majoria, encara que no tinguin la majoria al Congrés de Diputats, encara que no tinguin ni tan sols una majoria de la societat catalana a favor de la seva causa, que no seria possible la seva pretensió encara que hi hagués una majoria molt sòlida en el conjunt de la societat catalana..., però el que és evident és que no tenint majoria al Congrés de Diputats vostès no poden canviar la llei de la qual ens hem dotat entre tots. Per això jo li feia una interpellació en clau de que em digui quina és la seva interpretació sobre el contracte social que tenim aquí, el conjunt dels catalans, i entre el conjunt dels catalans i la resta dels espanyols, que és la Constitució espanyola, de la qual formem part, d'aquest consens que hi va haver els catalans en formem part i hem estat protagonistes principals.

Per tant, aquesta apel·lació constant a la voluntat popular o aquest mandat popular que està per sobre de la llei és una cosa que en altres indrets s'associa necessàriament al populisme il·liberal, a la falta de respecte als drets individuals i a l'estat de dret. Fixi's el que passa, com li comentava, amb la Unió Europea i els casos d'Hongria i Polònia. En aquests països hi ha uns governs que no estan respectant l'estat de dret i han tingut, doncs, lògicament, una crida a l'ordre, una crida d'atenció, per part de les institucions europees i per part dels tribunals, del Tribunal Europeu de Drets Humans, que no és un òrgan de la Unió Europea, però sí del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que sí que ho és. No m'ha respost, evidentment, a la meua pregunta sobre la seva pretensió i la del senyor Torra que Catalunya sigui subjecte del dret a l'autodeterminació. No té cap sentit continuar apel·lant a una possibilitat, a una idea que no té cap mena de..., no se sosté des de cap punt de vista, si vostè analitza els textos que informen aquest dret a la doctrina internacional, i vostès encara continuen insistint en això.

Jo li recordo el contingut de les lleis de transitorietat, les anomenades «lleis de transitorietat jurídica» o les anomenades «lleis de desconexió», en què vostès parlaven de la idea que el senyor Puigdemont escollís a dit els magistrats del futurible o l'hipotètic tribunal suprem d'aquella república que vostès volien aconseguir. Això és una democràcia il·liberal. Vostès es carregaven la separació de poders, es carregaven el respecte als drets individuals i, de fet, en aquesta resolució que vostès sempre amaguen del Tribunal Europeu de Drets Humans, en què els diuen precisament que era una necessitat democràtica imperiosa el fet d'aturar aquell ple que vostès volien celebrar el 9 d'octubre aquí, en aquella resolució precisament es parla d'això: d'aquella pretensió o de la necessitat que hi havia de garantir un ordre públic, de mantenir la seguretat i de mantenir els drets individuals. En una democràcia, que és la manera que tenim els homes, els ciutadans, de tenir una convivència pacífica en la qual un no exercirà un excés de llibertat o un excés que podrà perjudicar la llibertat d'un altre, aquesta és l'única manera que tenim els ciutadans de garantir la nostra convivència pacífica. I vostès això no ho han tingut per a res en compte.

No m'ha contestat quan li dic què tornaran a fer, què és exactament el que diu el senyor Torra que tornaran a fer. És veritat que no hi ha una coincidència entre el que diu el senyor Aragonès i el que diu el senyor Torra. Però realment si el que tornaran a fer és intentar una vegada més és atropellar els drets de la minoria parlamentària, encara que sigui majoria social, que tornaran a atropellar els drets dels ciutadans de Catalunya, que tornaran a intentar dividir els catalans i fragmentar un estat democràtic de la Unió Europea com Espanya, doncs, és evident que aquesta resposta no l'he tinguda. Però li torno a dir el que nosaltres farem: ho tornarem a frenar. I ho tornarem a frenar des del Parlament, com vam fer l'any 17, i ho tornarem a frenar òbviament recurrent als tribunals. És que els tribunals és el refugi que tenim els ciutadans precisament quan hi ha governants que es creuen per sobre de la llei, alguns que fins i tot ho diuen amb absoluta naturalitat com si fos la cosa més normal del món. El senyor Torra diu: «Tinc un mandat superior al que diu la Junta Electoral Central o al que diuen els tribunals.» Això en democràcia, doncs, té un nom, que són caïres autoritaris. El que té el Govern Torra són caïres totalitaris.

(Aplaudiments.)

El president

Per fer la rèplica de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Diputat Martín Blanco, vostè, parlant del procés d'independència d'Estat Units i de l'esperit constitucional amb el qual es va redactar la Constitució americana, m'ha dit que ho van fer de forma democràtica i, a més a més, apellant als principis que estaven presents en el dret britànic, sense una constitució formal, en el cas del Regne Unit, s'entén. Jo li dic: escolti, perquè vostè ho utilitza, però li dic que això ho haurien de portar al Congrés dels Diputats i allà trobar majories per tal de canviar el marc constitucional. Clar, la pregunta és: escolti, que potser els representants de la convenció de les tretze colònies que es van reunir a Filadèlfia per preparar la Constitució dels Estats Units..., que potser això ho van votar a Westminster, al Parlament de la Gran Bretanya? Que potser ho van portar allà perquè tingués una majoria al Parlament de la Gran Bretanya? Doncs, no, evidentment. Què és el dret a l'autodeterminació? Doncs, això, que es determinen ells, no que els determinen els altres, perquè llavors no seria «auto», seria «alterdeterminació», que és un concepte que no existeix, no existeix en dret internacional.

Una altra qüestió –una altra qüestió–: què és el que tornarem a fer? L'hi he dit, l'hi he contestat: tornarem a lluitar per unes lleis justes, tornarem a lluitar pels drets fonamentals, tornarem a lluitar perquè es respecti la voluntat popular. Tres conceptes que Montesquieu, Thomas Paine, tots els ideòlegs del que és la democràcia i el dret i els drets humans i fonamentals repeteixen una vegada i una altra vegada. Doncs això és el que farem. Miri, vostès diuen que ho tornaran a frenar. Bé, *eppur si muove*, com deia Galileu Galilei. És que es mou –es mou–, encara que no vulguin. Perquè la voluntat popular, les lleis fonamentals, les lleis justes és una cosa que tenim tot el dret del món a perseguir i que milions de ciutadans, i jo crec que una majoria de ciutadans, també volen perseguir amb nosaltres. Per tant, clar que ho hem de fer, és que estem obligats a fer-ho.

Miri, vostès parlen de lleialtat institucional. Deixi'm que li faci una sèrie de preguntes sobre aquesta lleialtat, perquè de debò que vostès hi creuen? Quina lleialtat institucional és que el Ministeri d'Afers Exteriors es dediqui a fer seguiment polític, eh?, per idees democràtiques legítimes a representants d'un govern constituït legalment, legítimament, a espiar rivals polítics? Escolti, el president dels Estats Units va caure per això, en el cas Watergate; va caure per això, per aquest espionatge. Quina lleialtat institucional els permet espiar, a més a més, ciutadans estrangers, diputats a Westminster, diputats al Bundestag, representants del Consell d'Europa, organismes internacionals, representants de la societat civil, periodistes...? Quina lleialtat és

aquesta? Envers qui? Quina lleialtat institucional és la que permet a un ambaixador d'Espanya...? Ho dic perquè vostès sembla que ho defensin.

Quina lleialtat institucional és la de demanar reforços al CNI perquè investigui la gent al Consell d'Europa? I quina mena de lleialtat institucional és aquesta cap a qui sigui? Per descomptat al Consell d'Europa no. Quina lleialtat institucional consent que es gastin diners públics per contractar gent per sabotejar una iniciativa parlamentària que s'està duent a terme al Bundestag, al Parlament alemany? Quina mena de lleialtat institucional és aquesta? Vostès defensen tota aquesta acció? Quina lleialtat institucional permet a l'Estat espanyol destinar tots els recursos al seu abast per intentar boicotejar l'acció exterior catalana i en canvi –en canvi– no garantir el dret al vot exterior, que és la feina que han de fer ambaixades i consolats i no la fan? No la fan, i les proves és que cada cop hi ha menys gent que pugui votar. Quina lleialtat institucional és permetre que un partit polític de la ultradreta més ultradretana, els seus socis de Vox, estigui present en un judici, faci d'acusació particular i demani més de set-cents anys a unes persones que han convocat la gent a les urnes? Quina lleialtat –quina lleialtat– justifica que l'Estat, eh?, es gasti, amb un sol blindat, amb un tanc, més diners dels que gastem amb totes les delegacions catalanes a l'exterior, 6 milions i escaig, cosa que vostès han votat i no qüestionen, cosa que vostès voten i no qüestionen. (*Aplaudiments.*) Quina lleialtat permet el Govern espanyol –i vostès no ho qüestionen–, quina lleialtat permet demanar a vuit empreses de l'IBEX 35 que financin una campanya contra una ideologia política legítima i democràtica? Quina lleialtat és aquesta? Quina lleialtat institucional defensen quan volen aplicar el 155 sense motiu, sense ni tan sols argumentar-ho legalment, per acabar amb tot, per esclafar les institucions catalanes, fins i tot aquest Parlament, des del qual vostès estan parlant?

Parlem de lleialtat institucional. Si creuen en la lleialtat institucional, ja que menciona els àmbits d'organismes internacionals, potser que siguin lleials a Nacions Unides i al seu Grup de Treball de Detencions Arbitràries i vostès defensin... Per què riuen? Per què riuen de Nacions Unides? Per què riuen d'un grup de treball de Nacions Unides? I que vostès defensin el que defensa aquest grup de treball, triat pel Consell de Drets Humans de Nacions Unides, que diu: llibertat presos polítics immediata, indemnitzacions i una investigació independent...

El president

Conseller...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...per aclarir com s'ha produït aquest disbarat a l'Estat espanyol. Ja està.

(*Aplaudiments.*)

El president

Conseller, gràcies.

No hi han més punts a l'ordre del dia previstos per a avui.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i dos minuts.